

NARODNE NOVINE

S L U Ź B E N I L I S T R E P U B L I K E H R V A T S K E

GODIŠTE CLXXXV,

BROJ 15, ZAGREB, 10. VELJAČE 2023.

ISSN 0027-7932

S A D R Ź A J

STRANICA

278	Zaključak o podržavanju donošenja mjera pomoći za Sisačko-moslavačku županiju iz nadležnosti Hrvatskog zavoda za zapošljavanje	1
279	Rješenje o imenovanju državnog tajnika u Ministarstvu prostornoga uređenja, graditeljstva i državne imovine	1
280	Rješenje o imenovanju povjerenika Vlade Republike Hrvatske za obavljanje poslova iz nadležnosti općinskog načelnika Općine Kalnik	2
281	Rješenje o razrješenju člana i imenovanju članice Savjeta za razvoj civilnoga društva	2
282	Pravilnik o izmjenama Pravilnika o paušalnom oporezivanju samostalnih djelatnosti	2
283	Odluka o određivanju i objavi prodajnih cijena prigodnih zlatnih i srebrnih kovanica, numizmatičkih kovanica i numizmatičkih kompleta	4
284	Odluka o naknadi za razvoj trgovačkog društva Vodovod i kanalizacija d.o.o., Karlovac	5
285	Odluka o izmjeni i dopuni Odluke o naknadi za razvoj na području pružanja vodnih usluga Vodovoda i kanalizacije d.o.o., Split	6
286	Odluka i Rješenje Ustavnog suda Republike Hrvatske broj: U-III-5703/2020 od 19. siječnja 2023. ...	6

VLADA REPUBLIKE HRVATSKE

278

Na temelju članka 1. i članka 31. stavka 3. Zakona o Vladi Republike Hrvatske (»Narodne novine«, br. 150/11., 119/14., 93/16., 116/18. i 80/22.), a u vezi s člankom 36. Zakona o tržištu rada (»Narodne novine«, br. 118/18., 32/20. i 18/22.), Vlada Republike Hrvatske je na sjednici održanoj 8. veljače 2023. donijela

ZAKLJUČAK

1. Vlada Republike Hrvatske podržava donošenje mjera pomoći za Sisačko-moslavačku županiju iz nadležnosti Hrvatskog zavoda za zapošljavanje.

2. Mjere pomoći dodjeljuju se u okviru mjera aktivne politike zapošljavanja i obuhvaćaju potpore za zapošljavanje i samozapošljavanje te potpore za mobilnost radne snage.

3. Ovaj Zaključak objavit će se u »Narodnim novinama«.

Klasa: 022-03/23-07/46

Urbroj: 50301-05/31-23-2

Zagreb, 8. veljače 2023.

Predsjednik

mr. sc. Andrej Plenković, v. r.

279

Na temelju članka 31. stavka 4. Zakona o Vladi Republike Hrvatske (»Narodne novine«, br. 150/11., 119/14., 93/16., 116/18. i 80/22.) i članka 46. stavka 1. Zakona o sustavu državne uprave (»Narodne novine«, broj 66/19.), Vlada Republike Hrvatske je na sjednici održanoj 8. veljače 2023. donijela

RJEŠENJE

O IMENOVANJU DRŽAVNOG TAJNIKA U
MINISTARSTVU PROSTORNOGA UREĐENJA,
GRADITELJSTVA I DRŽAVNE IMOVINE

Imenuje se DOMAGOJ ORLIĆ državnim tajnikom u Ministarstvu prostornoga uređenja, graditeljstva i državne imovine.

Klasa: UP/I 080-02/23-01/04

Urbroj: 50301-15/07-23-02

Zagreb, 8. veljače 2023.

Predsjednik

mr. sc. Andrej Plenković, v. r.

280

Na temelju članka 31. stavka 4. Zakona o Vladi Republike Hrvatske (»Narodne novine«, br. 150/11., 119/14., 93/16., 116/18. i 80/22.) i članka 86. stavka 1. točke 4. Zakona o lokalnoj i područnoj (regionalnoj) samoupravi (»Narodne novine«, br. 33/01., 60/01. – vjerodostojno tumačenje, 129/05., 109/07., 125/08., 36/09., 150/11., 144/12., 19/13. – pročišćeni tekst, 137/15. – ispravak, 123/17., 98/19. i 144/20.), Vlada Republike Hrvatske je na sjednici održanoj 8. veljače 2023. donijela

RJEŠENJE

O IMENOVANJU POVJERENIKA VLADE
REPUBLIKE HRVATSKE ZA OBAVLJANJE
POSLOVA IZ NADLEŽNOSTI OPĆINSKOG
NAČELNIKA OPĆINE KALNIK

1. Imenuje se BORIS SABOLIĆ povjerenikom Vlade Republike Hrvatske za obavljanje poslova iz nadležnosti općinskog načelnika Općine Kalnik.

2. Povjerenik Vlade Republike Hrvatske za svoj rad odgovara Vladi Republike Hrvatske.

3. Povjerenik Vlade Republike Hrvatske podnosi izvješće o svom radu Vladi Republike Hrvatske putem Ministarstva pravosuđa i uprave.

4. Povjerenik Vlade Republike Hrvatske počet će obnašati dužnost stupanjem na snagu ovoga Rješenja.

5. Ovo Rješenje stupa na snagu danom objave u »Narodnim novinama«.

Klasa: 081-01/23-01/01

Urbroj: 50301-15/28-23-02

Zagreb, 8. veljače 2023.

Predsjednik

mr. sc. Andrej Plenković, v. r.

281

Na temelju članka 31. stavka 4. Zakona o Vladi Republike Hrvatske (»Narodne novine«, br. 150/11., 119/14., 93/16., 116/18.

i 80/22.) i točke IV. Odluke o osnivanju Savjeta za razvoj civilnoga društva (»Narodne novine«, broj 14/21.), Vlada Republike Hrvatske je na sjednici održanoj 8. veljače 2023. donijela

RJEŠENJE

O RAZRJEŠENJU ČLANA I IMENOVANJU
ČLANICE SAVJETA ZA RAZVOJ
CIVILNOGA DRUŠTVA

1. Razrješuje se TOMISLAV PALJAK dužnosti člana Savjeta za razvoj civilnoga društva, na koju je imenovan na prijedlog Ministarstva znanosti i obrazovanja.

2. Imenuje se dr. sc. IVA IVANKOVIĆ članicom Savjeta za razvoj civilnoga društva, na prijedlog Ministarstva znanosti i obrazovanja.

Klasa: 080-02/23-02/25

Urbroj: 50301-15/07-23-02

Zagreb, 8. veljače 2023.

Predsjednik

mr. sc. Andrej Plenković, v. r.

MINISTARSTVO FINACIJA

282

Na temelju članka 93. Zakona o porezu na dohodak (»Narodne novine«, br. 115/16, 106/18, 121/19, 32/20, 138/20 i 151/22) ministar financija donosi

PRAVILNIK

O IZMJENAMA PRAVILNIKA
O PAUŠALNOM OPOREZIVANJU
SAMOSTALNIH DJELATNOSTI

Članak 1.

U Pravilniku o paušalnom oporezivanju samostalnih djelatnosti (»Narodne novine«, br. 1/20, 1/21 i 156/22) u članku 3. stavku 1. točki 5. riječi: »39.816,85 eura« zamjenjuju se riječima: »39.816,84 eura«.

Članak 2.

Obrazac PO-SD mijenja se i sastavni je dio ovoga Pravilnika te se primjenjuje za 2023. godinu i nadalje.

Članak 3.

Ovaj Pravilnik objavljuje se u »Narodnim novinama« i stupa na snagu dan nakon objave.

Klasa: 011-01/22-02/21

Urbroj: 513-07-21-01-23-6

Zagreb, 26. siječnja 2023.

Ministar financija

dr. sc. Marko Primorac, v. r.

IZVJEŠĆE O PAUŠALNOM DOHOTKU OD SAMOSTALNIH DJELATNOSTI I UPLAĆENOM PAUŠALNOM POREZU NA DOHODAK I PRIREZU POREZA NA DOHODAK OD ____ DO ____ GODINI

- iznosi u eurima i centima -

I. PODACI O POREZNOM OBVEZNIKU					
OIB		IME I PREZIME		ADRESA PREBIVALIŠTA/UOBIČAJENOG BORAVIŠTA	
II. PODACI O DJELATNOSTI					
1. NAZIV I VRSTA DJELATNOSTI					
2. ADRESA OBAVLJANJA DJELATNOSTI					
3. GRAD VUKOVAR I POTPOMOGNUTA PODRUČJA JEDINICA LOKALNE SAMOUPRAVE I. SKUPINE I OTOCI I. SKUPINE				DA	NE
4. RAZDOBLJE OBAVLJANJA DJELATNOSTI					
OD	DO	OD	DO	OD	DO
III. PODACI O OSTVARENIM PRIMICIMA OD POJEDINAČNE DJELATNOSTI					
PRIMICI NAPLAĆENI U GOTOVINI		PRIMICI NAPLAĆENI BEZGOTOVINSKIM PUTEM		UKUPNO NAPLAĆENI PRIMICI	
1		2		3 (1+2)	
IV. GODIŠNJI PAUŠALNI DOHODAK OD POJEDINAČNE DJELATNOSTI ¹ / BROJ MJESECI OBAVLJANJA DJELATNOSTI ²					
V. GODIŠNJI PAUŠALNI DOHODAK OD ZAJEDNIČKE DJELATNOSTI / BROJ MJESECI OBAVLJANJA DJELATNOSTI					
VI. UKUPNI GODIŠNJI PAUŠALNI DOHODAK					
VII. OBRAČUN PAUŠALNOG POREZA NA DOHODAK I PRIREZA POREZU NA DOHODAK					
1.	IZNOS OBVEZE PAUŠALNOG POREZA NA DOHODAK				
2.	PRIREZ POREZU NA DOHODAK (PROSJEČNA STOPA)			____%	
3.	UKUPNO PAUŠALNI POREZ NA DOHODAK I PRIREZ POREZU NA DOHODAK (1.+2.)				
4.	UMANJENJE PAUŠALNOG POREZA NA DOHODAK ZA PODRUČJE GRADA VUKOVARA I POTPOMOGNUTIH PODRUČJA JEDINICA LOKALNE SAMOUPRAVE I. SKUPINE I OTOCI I. SKUPINE ³				
5.	UKUPNA OBVEZA PAUŠALNOG POREZA NA DOHODAK I PRIREZ POREZU NA DOHODAK NAKON UMANJENJA				
6.	UKUPNO UPLAĆENI PAUŠALNI POREZ NA DOHODAK I PRIREZ POREZU NA DOHODAK				
7.	RAZLIKA ZA UPLATU/POVRAT				
8.	IZNOS MJESEČNOG PAUŠALNOG POREZA I PRIREZA POREZU NA DOHODAK ⁴				

Nadnevak _____

POTPIS POREZNOG OBVEZNIKA

1

UKUPNI PRIMICI	GODIŠNJI PAUŠALNI POREZ NA DOHODAK
od 0,00 – 11.281,44	169,22
od 11.281,45 – 15.263,13	228,95
od 15.263,14 – 19.842,06	297,63
od 19.842,07 – 30.526,25	457,89
od 30.526,26 – 39.816,84	597,25

Dohodovni razred utvrđuje se na način da se od prosječnog primitka ostvarenog tijekom poreznog razdoblja u kojem se djelatnost obavlja (ukupni primitak podijeljen s brojem mjeseci obavljanja djelatnosti) utvrđuje godišnji primitak množenjem prosječnog primitka s 12 mjeseci. Na isti način paušalni dohodak se utvrđuje i za registrirani sezonski obrt. Godišnji paušalni dohodak utvrđuje se razmjerno broju mjeseci obavljanja djelatnosti.

² U broj mjeseci obavljanja samostalne djelatnosti računa se svaki puni (cijeli) kalendarski mjesec u kojemu je obveznik obavljao samostalnu djelatnost i posljednji mjesec bez obzira na broj dana obavljanja samostalne djelatnosti u tom mjesecu.

³ Paušalni porez na dohodak u tablici pod ¹ umanjuje se za 75% (sukladno čl. 5. Pravilnika o paušalnom oporezivanju samostalnih djelatnosti, porezni obveznici koji samostalne djelatnosti obavljaju na području Grada Vukovara, na potpomognutim područjima I. skupine i na otocima I. skupine plaćaju godišnji paušalni porez u visini 25% godišnjeg paušalnog poreza).

⁴ Iznos mjesečnog paušalnog poreza i prireza porezu na dohodak (pod VII.8.) računa se tako da se iznos ukupne obveze paušalnog poreza na dohodak i prireza porezu na dohodak nakon umanjenja (pod VII.5.) podijeli s brojem mjeseci obavljanja djelatnosti (pod IV. I V.).

HRVATSKA NARODNA BANKA

283

Na temelju članka 43. stavka 2. točke 10. Zakona o Hrvatskoj narodnoj banci (»Narodne novine«, br. 75/2008., 54/2013. i 47/2020.) guverner Hrvatske narodne banke donosi

ODLUKU

O ODREĐIVANJU I OBJAVI PRODAJNIH CIJENA PRIGODNIH ZLATNIH I SREBRNIH KOVANICA, NUMIZMATIČKIH KOVANICA I NUMIZMATIČKIH KOMPLETA

Članak 1.

(1) Ovom Odlukom uređuju se određivanje i objava prodajnih cijena prigodnih zlatnih i srebrnih kovanica, numizmatičkih kovanica i numizmatičkih kompleta koje se primjenjuju pri neposrednoj prodaji od Hrvatske narodne banke te određivanje prodajnih cijena prigodnih zlatnih i srebrnih kovanica, numizmatičkih kovanica, numizmatičkih kompleta koje se primjenjuju pri neposrednoj prodaji od ovlaštenog prodavatelja.

(2) U smislu ove Odluke pojedini pojmovi imaju sljedeće značenje, i to:

1) »prigodne zlatne i srebrne kovanice« obuhvaćaju zlatne i srebrne kovanice kune koje je prije 1. siječnja 2023. izdala Hrvatska narodna banka u povodu obilježavanja određenog događaja ili baštine pojedinačno i u kompletu

2) »numizmatičke kovanice« kako je utvrđeno člankom 1. točkom 3. Uredbe (EU) br. 651/2012 Europskog parlamenta i Vijeća od 4. srpnja 2012. o izdavanju eurokovanica (SL L 201, 27. 7. 2012.; u nastavku teksta: Uredba br. 651/2012)

3) »numizmatički komplet« je komplet sastavljen od dvije ili više numizmatičke kovanice odnosno komplet kovanica kune i/ili komplet koji se sastoji od prigodne zlatne i srebrne kovanice

4) »ovlašteni prodavatelj« je pravna osoba koja na svojim prodajnim mjestima prodaje pojedino izdanje prigodnih zlatnih i srebrnih kovanica, numizmatičkih kovanica i numizmatičkih kompleta, a koji je kao takav određen odlukama Hrvatske narodne banke.

Članak 2.

(1) Prodajne cijene prigodnih zlatnih i srebrnih kovanica, numizmatičkih kovanica i numizmatičkih kompleta koje se primjenjuju pri neposrednoj prodaji od Hrvatske narodne banke određuju se cjenikom Hrvatske narodne banke (u nastavku teksta: Cjenik) koji donosi guverner Hrvatske narodne banke.

(2) Ovlašteni prodavatelj prodaje prigodne zlatne i srebrne kovanice, numizmatičke kovanice i numizmatičke komplete po prodajnoj cijeni koju samostalno odredi pod uvjetima određenima odlukom Hrvatske narodne banke donesenom u vezi s tim izdanjem.

(3) U slučaju iz stavka 2. ovog članka ovlašteni prodavatelj dužan je određivati prodajnu cijenu izdanja prigodnih zlatnih kovanica i numizmatičkih kovanica izrađenih u zlatu, a koje su utvrđene u Službenom listu Europske unije kao investicijsko zlato u Republici Hrvatskoj, tako da ispunjava uvjete utvrđene zakonom kojim se uređuje porez na dodanu vrijednost za investicijsko zlato.

(4) Prodajna cijena određena Cjenikom ne primjenjuje se pri prodaji prigodnih zlatnih i srebrnih kovanica, numizmatičkih kovanica i numizmatičkih kompleta na prodajnim mjestima ovlaštenih prodavatelja ni pri prodaji koja se odvija na sekundarnom tržištu.

(5) Iznimno od stavaka 2. do 4. ovog članka, ako je odlukom Hrvatske narodne banke utvrđeno da će izdanje prodavati i Hrvatska narodna banka i ovlašteni prodavatelj, na prodaju navedenog izdanja na prodajnim mjestima ovlaštenog prodavatelja primjenjuje se prodajna cijena iz Cjenika.

Članak 3.

(1) Cjenik sadržava sljedeće podatke:

1) o izdanim prigodnim zlatnim i srebrnim kovanicama, numizmatičkim kovanicama i numizmatičkim kompletima Hrvatske narodne banke prema njihovu pojedinačnom izdanju

2) naznaku smatraju li se izdane prigodne zlatne kovanice i numizmatičke kovanice izrađene u zlatu investicijskim zlatom prema zakonu kojim se uređuje porez na dodanu vrijednost i

3) prodajnu cijenu koja se primjenjuje pri neposrednoj prodaji od Hrvatske narodne banke.

(2) Podaci iz stavka 1. podstavka 1. ovog članka najmanje obuhvaćaju podatke koji su raspoloživi u skladu s odgovarajućom odlukom Hrvatske narodne banke o izdavanju prigodnih zlatnih i srebrnih kovanica, numizmatičkih kovanica i numizmatičkih kompleta, i to:

- 1) nazivu izdanja
- 2) godini izdanja
- 3) apoeni
- 4) masi
- 5) promjeru
- 6) kovini i
- 7) čistoći kovine.

(3) Prodajna cijena iz stavka 1. podstavka 3. ovog članka iskazuje se u Cjeniku kao:

- 1) cijena bez iskazanog PDV-a
- 2) iznos PDV-a (ako je primjenjivo) i
- 3) cijena uključujući PDV (ako je primjenjivo).

Članak 4.

(1) Hrvatska narodna banka objavit će Cjenik na svojoj internetskoj stranici i na svojem prodajnom mjestu.

(2) Cijene iskazane u Cjeniku primjenjuju se od sljedećeg dana od dana objave Cjenika prema stavku 1. ovog članka.

Članak 5.

(1) Stupanjem na snagu ove Odluke prestaje važiti Odluka o određivanju i objavi prodajnih cijena prigodnoga zlatnoga i srebrnoga kovanog novca i numizmatičkih kompleta (»Narodne novine«, br. 114/2020.).

(2) Guverner Hrvatske narodne banke donijet će Cjenik iz članka 2. stavka 1. ove Odluke najkasnije u roku od mjesec dana od dana stupanja na snagu ove Odluke.

(3) Cjenik donesen na temelju Odluke o određivanju i objavi prodajnih cijena prigodnoga zlatnoga i srebrnoga kovanog novca i numizmatičkih kompleta (»Narodne novine«, br. 114/2020.) ostaje na snazi do donošenja novog Cjenika iz stavka 2. ovog članka.

Članak 6.

Ova Odluka objavit će se u »Narodnim novinama«, a stupa na snagu osmoga dana od dana objave.

O. br. 41-091/02-23/BV
Zagreb, 1. veljače 2023.

Guverner
Hrvatske narodne banke
Boris Vujčić, v. r.

VODOVOD I KANALIZACIJA D.O.O.

284

Na temelju članka 52. Zakona o financiranju vodnoga gospodarstva (»Narodne novine«, br. 153/09, 90/11, 56/13, 154/14, 119/15, 120/16, 127/17 i 66/19) i članka 23. stavka 1. Zakona o vodnim uslugama (»Narodne novine«, br. 66/19), Skupština trgovačkog društva Vodovod i kanalizacija d.o.o. na sjednici održanoj 27. siječnja 2023. godine većinom glasova u skladu s člankom 24. stavkom 2. i stavak 3. Zakona o vodnim uslugama, donijela je

ODLUKU O NAKNADI ZA RAZVOJ

Članak 1.

Na području pružanja vodnih usluga Vodovoda i kanalizacije d.o.o., Karlovac (dalje u tekstu: javni isporučitelj vodnih usluga) koje čine područja: Grada Karlovca, Općine Draganić i Općine Lasinja plaća se naknada za razvoj.

Članak 2.

Obveznik naknade za razvoj je obveznik plaćanja cijene vodne usluge uz koju se obračunava naknada za razvoj.

Članak 3.

Osnovica za izračun naknade za razvoj je kubični metar (m³) isporučene vodne usluge iz članka 2. ove Odluke.

Članak 4.

Naknada za razvoj uvodi se u jednakoj visini na uslužnom području iz čl. 1. ove Odluke, i iznosi 0,26146 € po osnovici iz stavka 3. ove Odluke (kn/m³).

Članak 5.

Naknada za razvoj iz ove Odluke obračunava se putem računa za vodnu uslugu, na kojima se zasebno iskazuje.

Naknada za razvoj plaća se u rokovima dospijeća cijene vodne usluge po računima za vodnu uslugu.

Članak 6.

Javni isporučitelj vodnih usluga u obvezi je prikupljena sredstva naknade za razvoj evidentirati u svojim poslovnim knjigama na zasebnim pozicijama.

Članak 7.

Prihodi od naknade za razvoj koriste se za:

– financiranje izgradnje vodno komunalne infrastrukture aglomeracije Karlovac – Duga Resa – iz sredstava naknade za razvoj prikupljene na području Grada Karlovca.

– rekonstrukciju vodoopskrbe Mrzljaki – iz sredstava naknade za razvoj prikupljene na području Općine Draganić.

Sav prihod od naknade za razvoj koristi se sukladno donesenom Planu gradnje komunalnih vodnih građevina i financijskom planu za 2023. godinu.

Članak 8.

Prikupljanje sredstava od naknade za razvoj te namjensko trošenje tih sredstava sukladno namjenama utvrđenim u članku 7. ove odluke obavlja javni isporučitelj vodnih usluga.

Prava i obveze javnog isporučitelja vodnih usluga u smislu stavka 1. ovog članka podrazumijevaju:

– prikupljanje sredstava od naknade za razvoj na posebnom računu javnog isporučitelja vodnih usluga,

– korištenje prikupljenih sredstava od naknade za razvoj za podmirenje obveza nastalih u realizaciji projekata komunalnih vodnih građevina,

– vođenje evidencije o prikupljenim i utrošenim sredstvima naknade za razvoj,

– izrađivanje i dostavljanje šestomjesečnih i godišnjih izvješća o obračunatim iznosima naknade za razvoj te o prikupljenim i utrošenim sredstvima od naknade za razvoj jedinicama lokalne samouprave na području nadležnosti javnog isporučitelja vodnih usluga,

– izrađivanje i predlaganje plana gradnje komunalnih vodnih građevina.

Članak 9.

Nadzor nad obračunom i naplatom naknada za razvoj provodi Sektor financija računovodstva i komercijale javnog isporučitelja vodnih usluga.

Članak 10.

Odluka o naknadi za razvoj donosi se za razdoblje važenja Plana gradnje komunalnih vodnih građevina iz članka 7. stavka 2. ove Odluke.

Javni isporučitelj vodnih usluga će ovu odluku dostaviti Vijeću za vodne usluge u roku od pet dana od dana donošenja.

Članak 11.

Stupanjem na snagu ove Odluke, prestaje važiti Odluka o naknadi za razvoj (»Narodne novine« br. 126/2022).

Članak 12.

Neutrošena sredstva naknade za razvoj prikupljena do stupanja na snagu ove Odluke koriste se u skladu s člankom 7. ove Odluke.

Članak 13.

Ova Odluka objavit će se u »Narodnim novinama«, a stupa na snagu 1. ožujka 2023. godine.

Urbroj: 5-185-0003
Karlovac, 27. siječnja 2023.

Predsjednik Skupštine
Damir Mandić, dipl. teol., v. r.

VODOVOD I KANALIZACIJA D.O.O. SPLIT

285

Na temelju članka 52. Zakona o financiranju vodnog gospodarstva, (»Narodne novine« br. 153/09, 90/11, 56/13, 154/14, 119/15, 120/16, 127/17 i 66/19) i članka 23. Zakona o vodnim uslugama (»Narodne novine« br. 66/19), Skupština trgovačkog društva Vodovoda i kanalizacije, d.o.o. Hercegovačka 8., Split, na 124. sjednici održanoj 9. siječnja 2023. godine donijela je

ODLUKU

O IZMJENI I DOPUNI ODLUKE O NAKNADI ZA RAZVOJ NA PODRUČJU PRUŽANJA VODNIH USLUGA VODOVODA I KANALIZACIJE, d.o.o., SPLIT

Članak 1.

U Odluci i naknadi za razvoj na području pružanja vodnih usluga Vodovoda i kanalizacije d.o.o., Split (»Narodne novine« br. 73/2022) članak 3. mijenja se i glasi:

Naknada za razvoj uvodi se s dvije sastavnice, i to kao:

– zajednički dio naknade koji se prikuplja na cijelom području pružanja vodnih usluga a prihodi od nje koriste se za dijelove sustava javne vodoopskrbe i/ili sustava javne odvodnje koji služe korisnicima vodnih usluga na cijelom području pružanja vodnih usluga ili njegovu pretežitom dijelu ili se koriste za dijelove sustava koji služe isključivo korisnicima vodnih usluga na području određene jedinice lokalne samouprave, ako se s njezina područja ne mogu osigurati dostatni prihodi za te namjene;

– posebni dio naknade koji se prikuplja na području jedinice lokalne samouprave, a prihodi od nje koriste se za dijelove sustava javne vodoopskrbe i/ili sustava javne odvodnje koji služe isključivo korisnicima vodnih usluga na području te jedinice lokalne samouprave.

Naknada za razvoj uvodi se u visinama izraženim u eurima po kubičnom metru (€/m³), kako slijedi:

Red. br.	Jedinica lokalne samouprave	Naknada za razvoj		
		zajednički dio	posebni dio	Ukupno naknada za razvoj
(1)	(2)	(3)	(4)	(5) = (3) + (4)
1.	SPLIT	0,28	0,05	0,33
2.	SOLIN	0,35	0,09	0,43
3.	TROGIR	0,54	0,05	0,60
4.	KAŠTELA	0,61	0,05	0,66
5.	SEGET	0,48	0,05	0,53
6.	OKRUG	0,48	0,05	0,53
7.	KLIS	0,48	0,33	0,81
8.	DUGOPOLJE	0,35	0,05	0,40
9.	PODSTRANA	0,35	0,12	0,46
10.	MUĆ	0,01	0,25	0,27
11.	LEČEVICA	0,01	0,25	0,27
12.	MARINA	0,01	0,27	0,28
13.	ŠOLTA	0,01	0,30	0,31

Članak 2.

Članak 7. stavak 1 mijenja se i glasi:

Sredstva naknade za razvoj koriste se za provedbu Plana gradnje komunalnih vodnih građevina za 2023. godinu, koji se objavljuje na internetskoj stranici Vodovoda i kanalizacije, d.o.o.

Članak 3.

Ova Odluka stupa na snagu osmoga dana od dana objave u »Narodnim novinama«.

Split, 9. siječnja 2023.

Predsjednik Skupštine društva
Vodovod i kanalizacija d.o.o., Split po opun.
Antonio Kuzmanić, v. r.

USTAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

286

Ustavni sud Republike Hrvatske, u Drugom vijeću za odlučivanje o ustavnim tužbama, u sastavu sudac Rajko Mlinarić, zamjenik predsjednice Vijeća, te suci Mato Arlović, Snježana Bagić, Mario Jelušić, Davorin Mlakar i Miroslav Šumanović, članovi Vijeća, u postupku koji je ustavnom tužbom pokrenula Nikolina Mučnjak iz Zagreba, koju zastupa Zoran Krajnović, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Krajnović i partneri d. o. o., sa sjedištem u Zagrebu, na sjednici održanoj 19. siječnja 2023. jednoglasno je donio

ODLUKU

I. Ustavna tužba se usvaja.

II. Ukidaju se:

– presuda Visokog upravnog suda Republike Hrvatske broj: Usz-4630/19-2 od 3. srpnja 2020. i

– presuda Upravnog suda u Zagrebu broj: UsI-1294/17-10 od 19. rujna 2019.

III. Predmet se vraća Upravnom sudu u Zagrebu na ponovni postupak.

IV. Upravni sud u Zagrebu dužan je u ponovnom postupku iz točke III. ove izreke donijeti odluku u najkraćem mogućem roku, ali ne duljem od šest (6) mjeseci, računajući od prvoga idućeg dana nakon objave ove odluke u »Narodnim novinama«.

V. Na temelju članka 63. stavka 3. Ustavnog zakona o Ustavnom sudu Republike Hrvatske (»Narodne novine« broj 99/99., 29/02. i 49/02. – pročišćeni tekst), podnositeljici ustavne tužbe Nikolini Mučnjak iz Zagreba, Bešići 30, određuje se primjerena naknada zbog povrede prava na razumnu duljinu postupka zajamčenog člankom 29. stavkom 1. Ustava Republike Hrvatske (»Narodne novine« broj 56/90., 135/97., 113/00., 28/01., 76/10. i 5/14.) u iznosu od 3.280,00 eura.

VI. Naknada iz točke V. ove izreke bit će isplaćena iz državnog proračuna u roku od tri (3) mjeseca od dana podnošenja zahtjeva podnositeljice Ministarstvu pravosuđa i uprave Republike Hrvatske za njezinu isplatu.

VII. Ova odluka objavit će se u »Narodnim novinama«.

i RJEŠENJE

I. Ustavna tužba se odbacuje u dijelu koji se odnosi na naknadu troškova ustavnosudskog postupka.

II. Ovo rješenje objaviti će se u »Narodnim novinama«.

Obrazloženje odluke

I. POSTUPAK PRED USTAVNIM SUDOM

1. Dopuštenu i pravodobnu ustavnu tužbu podnijela je Nikolina Mučnjak iz Zagreba (u daljnjem tekstu: podnositeljica), koju u postupku pred Ustavnim sudom zastupa Zoran Krajinović, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Krajinović i partneri d. o. o., sa sjedištem u Zagrebu.

2. Ustavna tužba podnesena je u povodu presude Visokog upravnog suda Republike Hrvatske broj: UsŽ-4630/19-2 od 3. srpnja 2020. (u daljnjem tekstu: drugostupanjska presuda), kojom je odbijena podnositeljičina žalba protiv presude Upravnog suda u Zagrebu (u daljnjem tekstu: prvostupanjski sud) broj: UsI-1294/17-10 od 19. rujna 2019. (u daljnjem tekstu: prvostupanjska presuda).

Prvostupanjskom presudom odbijen je podnositeljičin tužbeni zahtjev za poništavanje rješenja Ministarstva znanosti i obrazovanja Republike Hrvatske (u daljnjem tekstu: Ministarstvo) klasa: UP/II-602-05/16-01/00009, urbroj: 533-28-17-0002 od 27. veljače 2017. (u daljnjem tekstu: drugostupanjsko rješenje).

Drugostupanjskim rješenjem odbijena je podnositeljičina žalba protiv rješenja Agencije za znanost i visoko obrazovanje (u daljnjem tekstu: Agencija) klasa: UP/I-602-06/06-02/01019, urbroj: 355-03-01-16-0026 od 21. studenoga 2016. (u daljnjem tekstu: prvostupanjsko rješenje).

Prvostupanjskim rješenjem priznat je podnositeljičin zahtjev za stručno priznavanje inozemne visokoškolske kvalifikacije Bachelor of Business Administration in International Business, stečene 20. prosinca 2002. završetkom studijskog programa poslovnog upravljanja na Schiller International University, Dunedin, Florida, Sjedinjene Američke Države (točka I. izreke) te je određeno da se toj inozemnoj visokoškolskoj kvalifikaciji priznaje jednaka pravna valjanost s odgovarajućom kvalifikacijom koja se stječe završetkom preddiplomskog sveučilišnog studija u Republici Hrvatskoj, a za potrebe zapošljavanja u Republici Hrvatskoj.

3. Podnositeljica u ustavnoj tužbi navodi da su joj osporenim odlukama povrijeđena prava zajamčena člancima 3. (u dijelu u kojem je propisano da jednakost i vladavina prava predstavljaju najviše vrednote ustavnog poretka Republike Hrvatske i temelj za tumačenje Ustava), 14. stavkom 2., 29. stavkom 1. i 115. stavkom 3. Ustava te člankom 6. stavkom 1. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda (»Narodne novine – Međunarodni ugovori« broj 18/97., 6/99. – pročišćeni tekst, 8/99. – ispravak, 14/02., 1/06. i 13/17.; u daljnjem tekstu: Konvencija), tražeći ukidanje drugostupanjske presude i naknadu troška ustavnosudskog postupka u iznosu od 6.250,00 kn (sastavljanje ustavne tužbe s porezom na dodanu vrijednost).

4. Za potrebe ustavnosudskog postupka pribavljen je spis prvostupanjskog suda broj: UsI-1294/17.

II. ČINJENICE I OKOLNOSTI SLUČAJA

5. Ekonomski fakultet Sveučilišta u Zagrebu je podnositeljicom bratu rješenjem od 1. prosinca 1999., na temelju »članka 118. točke 9. Zakona o visokim učilištima, članka 4. Zakona o priznavanju istovrijednosti stranih školskih svjedodžbi i diploma te odluke Fakultetskog vijeća od 30. studenog 1999.«, priznao da se njegova diploma visoke stručne sprema od 14. svibnja 1999. – koju je izdao Schiller International University, Florida (SAD) – priznaje kao istovrijedna diplomu studija Poslovne ekonomije, smjer »Organizacija i management«, Ekonomskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu te je suglasno tome priznao stručni naziv »diplomirani ekonomist«. Prije toga je, uvidom u nastavni plan i program Schiller International University, Odbor za izradu prijedloga o istovrijednosti diplome utvrdio da nastavni plan i program tog studija odgovara nastavnom planu i programu studija Poslovne ekonomije, smjera »Organizacija i management«, visoke stručne sprema, na Ekonomskom fakultetu u Zagrebu te je Fakultetsko vijeće na sjednici održanoj 30. studenoga 1999. usvojilo prijedlog tog Odbora.

6. Podnositeljica je 5. listopada 2006. pokrenula postupak priznavanja inozemne visokoškolske kvalifikacije »Bachelor of Business Administration in International Business«, koju je stekla 20. prosinca 2002., završetkom studijskog programa poslovnog upravljanja »Schiller International University«, Dunedin, Florida, Sjedinjene Američke Države.

7. Agencija je donijela 15. prosinca 2006. rješenje klasa: UP/I-602/06/06-02/01019, urbroj: 355-05-06-05, kojim podnositeljici nije priznata visoka stručna sprema odnosno stručni naziv »diplomirani ekonomist«, po bolonjskom sustavu »magistar ekonomije«, nego je njezina predmetna inozemna visokoškolska kvalifikacija u Republici Hrvatskoj izjednačena u pravima s diplomom preddiplomskog sveučilišnog studija, čijim se završetkom stječe akademski naziv prvostupnica (baccalaurea) poslovnog upravljanja. U obrazloženju tog rješenja je u bitnome navedeno:

»U postupku je utvrđeno da je visoko učilište Schiller International University, Dunedin, Florida, Sjedinjene Američke Države, koje je dodijelilo kvalifikaciju priznato kao dio visokoškolskog sustava države u kojoj je ona stečena te da je studijski program poslovnog upravljanja priznat kao dio visokoškolskog sustava.

Ovlašteno Stručno tijelo provelo je vrednovanje visokoškolske kvalifikacije.

Navedenim vrednovanjem utvrđeno je da se u cijelosti priznaje visokoškolska kvalifikacija Bachelor of Business Administration in International Business koju je Nikolina Mučnjak stekla dana 20. prosinca 2002. godine završetkom studijskog programa poslovnog upravljanja na Schiller International University, Dunedin, Florida, Sjedinjene Američke Države, kao diploma preddiplomskog sveučilišnog studija koji traje od 3 do 4 godine na kojem se stječe od 180 do 240 ECTS bodova.

Imajući u vidu Kriterije za vrednovanje inozemnih visokoškolskih kvalifikacija Ministarstva znanosti, obrazovanja i športa od dana 3. siječnja 2005. godine, između ostalog i postignuća učenja, znanja, vještina, razumijevanja i sposobnosti koje je podnositeljica stekla na studiju, inozemna visokoškolska kvalifikacija čije se priznavanje traži vrednuje se kao kvalifikacija koja je izjednačena u pravima s diplomom preddiplomskog sveučilišnog studija čijim se završetkom stječe akademski naziv prvostupnica (baccalaurea) poslovnog upravljanja.

Nadalje, Nacionalni ENIC/NARIC ured je temeljem dostavljenog vrednovanja i zaprimljene dokumentacije, dana 11. prosinca 2006. godine, donio Preporuku o priznavanju visokoškolske kvalifikacije, klasa: UP/I-602-06/06-02/01019, urbroj: 355-05-06-04, koja je upućena Agenciji za znanost i visoko obrazovanje.

8. Ministarstvo je odbilo podnositeljičinu žalbu od 21. prosinca 2006. protiv tog rješenja rješenjem klasa: UP/II-602-05/06-01/00075, urbroj: 533-12-08-0004 od 8. rujna 2008.

9. Podnositeljica je protiv tog rješenja pokrenula upravni spor tužbom od 5. prosinca 2008. te je Upravni sud Republike Hrvatske presudom broj: Us-12116/2008-3 od 4. prosinca 2009. poništio prethodno navedeno rješenje. U obrazloženju te presude u bitnome je navedeno:

»... tužiteljica u tužbi ističe da je njen zahtjev pogrešno riješen temeljem odredbi Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o priznavanju inozemnih obrazovnih kvalifikacija ('Narodne novine', broj: 138/06) te pojašnjava da je zahtjev podnijela dana 5. listopada 2006. prije stupanja na snagu naprijed navedenog Zakona. Navodi da je Zakon o izmjenama i dopunama Zakona o priznavanju inozemnih obrazovnih kvalifikacija donijet 13. prosinca 2006., te stupio na snagu 28. prosinca 2006. Tužiteljica smatra da je stoga njen zahtjev trebalo riješiti primjenom odredbi Zakona o priznavanju inozemnih obrazovnih kvalifikacija ('Narodne novine', broj: 158/03).

Tužiteljica svoje tvrdnje opravdava na način da je odredbom članka 10. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o priznavanju inozemnih obrazovnih kvalifikacija ('Narodne novine', broj: 138/06) propisano da će se postupci priznavanja inozemnih obrazovnih kvalifikacija započeti prema odredbama Zakona o priznavanju inozemnih obrazovnih kvalifikacija ('Narodne novine', broj: 158/03) koje su vrijedile prije stupanja na snagu ovog Zakona, dovršiti prema tim odredbama.

Tužiteljica nadalje navodi da odredba članka 9. stavka 2. Zakona o priznavanju inozemnih obrazovnih kvalifikacija nalaže da vrednovanja spomenuta u stavku 1. istog članka provode 'stručna tijela javnog sveučilišta, veleučilišta ili visokih škola određena statutom', na temelju upute nacionalnog ENIC/NARIC ureda. Ističe da je odredba članka 9. stavak 2. Zakona o priznavanju inozemnih obrazovnih kvalifikacija izmijenjena Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o priznavanju inozemnih obrazovnih kvalifikacija, na način da je propisan da vrednovanje inozemnih obrazovnih kvalifikacija provodi vijeće za vrednovanje inozemnih visokoškolskih kvalifikacija, na temelju uputa nacionalnog ENIC/NARIC ureda. Nadalje, tužiteljica navodi da iz prvostupanjskog, a isto tako niti iz drugostupanjskog rješenja nije razvidno koje je stručno tijelo izvršilo vrednovanje diplome tužiteljice u konkretnom slučaju. Tužiteljica ističe da je vrednovanje njezine inozemne diplome trebalo izvršiti stručno tijelo javnog sveučilišta, odnosno Ekonomski fakultet Sveučilišta u Zagrebu.

Tužiteljica u tužbi navodi imena 13 osoba imatelja diplome kao i tužiteljica i to diplome SCHILLER INTERNATIONAL UNIVERSITY, DUNEDINE, Florida, SAD, te ističe da upravo iz odredbe članka 9. Zakona o priznavanju inozemne obrazovne kvalifikacije nesporno proizlazi kako jednom izvršeno pozitivno vrednovanje određene inozemne visokoškolske kvalifikacije ne podliježe ponovnom vrednovanju, već vrijedi za sve naredne slučajeve priznavanja istih visokoškolskih kvalifikacija, a navedeno da je određeno također i u Kriterijima za vrednovanje inozemnih visokoškolskih kvalifikacija po kojima postupaju stručna tijela.

Tužiteljica navodi kako bi u njenom slučaju trebalo istovjetno zaključiti kao u svim već ranije riješenim slučajevima.

(...)

Tuženo tijelo nije niti nakon drugog traženja dostavilo Sudu spis predmeta, pa je sud odlučio riješiti ovu upravnu stvar temeljem odredbe članka 33. stavak 3. Zakona o upravnim sporovima ('Narodne novine', broj 53/91, 9/92 i 77/92).

(...)

Rješavajući ovaj spor bez spisa predmeta, Sud nije mogao otkloniti prigovore tužiteljice da su u konkretnom slučaju povrijeđene odredbe Zakona o priznavanju inozemnih obrazovnih kvalifikacija ('Narodne novine', broj: 158/03), na štetu tužiteljice, odnosno da je u konkretnoj upravnoj stvari trebalo zahtjev tužiteljice riješiti temeljem naprijed navedenog Zakona, a ne Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o priznavanju inozemnih obrazovnih kvalifikacija ('Narodne novine', broj: 138/06), te da je vrednovanje njezine inozemne visokoškolske

kvalifikacije trebalo izvršiti stručno tijelo javnog sveučilišta Ekonomskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu.

U ponovnom postupku je potrebno nedvojbeno utvrditi sve pravno odlučne činjenice u ovoj upravnoj stvari imajući u vidu odredbe članka 10. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o priznavanju obrazovnih kvalifikacija ('Narodne novine', broj: 138/06), te odredbu članka 125. Zakona o općem upravnom postupku ('Narodne novine', broj: 53/91).

Ovisno o utvrđenom tuženo tijelo će donijeti novu odgovarajuću odluku, time da će u obrazloženju iste odluke, a sukladno odredbi članka 209. stavak 2. Zakona o općem upravnom postupku ('Narodne novine', broj: 53/91 i 103/96) navesti utvrđeno činjenično stanje kao i razloge koji s obzirom na utvrđeno činjenično stanje upućuju na rješenje koje je dato u dispozitivu.

10. Agencija je nakon toga donijela rješenje klasa: UP/I-602-06706-02/01019, urbroj: 355-03-01-13-0011 od 18. siječnja 2013., kojim je predmetnoj podnositeljičinoj inozemnoj visokoškolskoj kvalifikaciji priznala jednaku pravnu valjanost s odgovarajućom kvalifikacijom koja se stječe završetkom preddiplomskog sveučilišnog studija u Republici Hrvatskoj, a za potrebe zapošljavanja u Republici Hrvatskoj. U obrazloženju tog rješenja je u bitnome navedeno:

»Ovo tijelo je u svrhu odlučivanja predmetnog zahtjeva uzelo u obzir službene podatke o priznatim visokoškolskim institucijama i kvalifikacijama u Sjedinjenim Američkim Državama, kao i informacije koje mu je ustupilo nadležno tijelo U.S. Network for Education Information (USNEI)/U.S. ENIC, U.S. Department of Education – International Affairs Office. Na temelju dobivenih podataka utvrđeno je da se u predmetnom slučaju radi o završenoj prvoj razini visokog obrazovanja u Sjedinjenim Američkim Državama. Ovom studijskom programu mogu pristupiti kandidati koji su prethodno stekli kvalifikaciju o završenom srednjoškolskom obrazovanju. Nominalno trajanje studija je četiri godine. Stjecanjem predmetne kvalifikacije u Sjedinjenim Američkim Državama omogućen je pristup drugoj razini visokog obrazovanja (*master's programme*).

U ponovnom postupku ovo javnopravno tijelo je uzelo u obzir kako uputu Nacionalnog ENIC/NARIC ureda tako i mišljenje Vijeća za priznavanje o pozitivnom vrednovanju predmetne kvalifikacije u skladu s odredbama Zakona o priznavanju. Naime, u vrijeme rješavanja predmetnog zahtjeva za stručno priznavanje inozemne visokoškolske kvalifikacije podnesenog 20. rujna 2006. godine, na snazi je bio Zakon o priznavanju inozemnih obrazovnih iz 2003. godine te je na temelju tog Zakona rješavan predmetni slučaj. Nadalje, za davanje mišljenja o vrednovanju bilo je nadležno tadašnje Vijeće za priznavanje inozemnih visokoškolskih kvalifikacija, imenovano odlukom Agencije dana 23. veljače 2006. godine, kao ovlašteno stručno tijelo, a u skladu s odredbama Zakona o priznavanju inozemnih obrazovnih kvalifikacija. Pri tomu je važno naglasiti da Agencija za znanost i visoko obrazovanje, odnosno njen Nacionalni ENIC/NARIC ured, od 2004. godine provodi postupak priznavanja inozemnih visokoškolskih kvalifikacija, čime se prestao na visokim učilištima provoditi tzv. postupak nostrifikacije, odnosno priznavanje istovrijednosti stranih diploma.

11. Ministarstvo je povodom podnositeljičine žalbe poništilo to rješenje rješenjem klasa: UP/II-602-05/13-01/00003, urbroj: 533-28-13-0003 od 16. siječnja 2014. navevši u njegovom obrazloženju u bitnome:

»Sukladno članku 2. stavku 1. podstavku 3. Zakona o priznavanju inozemnih obrazovnih kvalifikacija (Narodne novine, broj 158/2003 i 198/2003), stručno priznavanje podrazumijeva priznavanje jednake pravne valjanosti inozemnoj visokoškolskoj kvalifikaciji s odgovarajućom domaćom visokoškolskom kvalifikacijom, kojim se omogućuje zapošljavanje i pristup daljnjem obrazovanju u Republici Hrvatskoj. Sukladno članku 2. stavku 1. podstavku 4. citiranog Zakona, akademsko priznavanje podrazumijeva izjednačavanje inozemne visokoškolske kvalifikacije s odgovarajućom domaćom visokoškolskom kvalifikacijom radi ostvarivanja prava na nastavak obrazovanja u Republici Hrvatskoj.

Člankom 9. stavkom 1. Zakona o priznavanju inozemnih obrazovnih kvalifikacija (Narodne novine, broj 158/2003 i 198/2003) propisano je da stručno i akademsko priznavanje inozemnih visokoškolskih

skih kvalifikacija obavlja Agencija za znanost i visoko obrazovanje na temelju prethodnog vrednovanja kvalifikacije čije se priznavanje traži i preporuke Nacionalnog ENIC/NARIC ureda, a nadležno tijelo koje provodi vrednovanje iz stavka 1. propisano je stavkom 2. istog članka Zakona.

Člankom 10. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o priznavanju inozemnih obrazovnih kvalifikacija (Narodne novine, broj 138/06) propisano je da će se postupci priznavanja inozemnih obrazovnih kvalifikacija započeti prema odredbama Zakona o priznavanju inozemnih obrazovnih kvalifikacija (Narodne novine, broj 158/03) koje su vrijedile prije stupanja na snagu navedenog Zakona dovršiti prema tim odredbama. Stoga je drugostupanjsko tijelo stajališta da je osnovan žalbeni navod prema kojem je prvostupanjsko tijelo pobijanim rješenjem pri odlučivanju o zahtjevu žaliteljice pogrešno primijenilo materijalno pravo. Prvostupanjsko će tijelo u ponovljenom postupku ponovno odlučiti o zahtjevu stranke za priznavanje inozemne visokoškolske kvalifikacije postupajući u cjelini u skladu i vodeći računa o odredbi članka 10. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o priznavanju inozemnih obrazovnih kvalifikacija (Narodne novine, broj 38/06), dakle i o nadležnom tijelu koje u skladu s člankom 9. stavkom 2. Zakona o priznavanju inozemnih obrazovnih kvalifikacija (Narodne novine, broj 158/03 i 198/03) vrši vrednovanje kvalifikacije čije se priznavanje traži.

(...)

Prvostupanjsko je tijelo dužno u roku od 30 dana od dana primitka ovoga rješenja, u skladu s uputama iz ovoga rješenja, utvrditi činjenice koje su pogrešno utvrđene u prethodno provedenom postupku te, ovisno o činjenicama utvrđenima u ponovljenom postupku, na iste pravilno primijeniti materijalno pravo te u istom roku donijeti novo rješenje.

12. Agencija je nakon toga donijela rješenje klasa: UP/I-602-06/06-02/01019, urbroj: 355-03-01-14-0017 od 5. ožujka 2014., kojim je podnositeljicu priznala jednaku pravnu valjanost predmetne podnositeljice inozemne visokoškolske kvalifikacije s odgovarajućom kvalifikacijom koja se stječe završetkom preddiplomskog sveučilišnog studija u Republici Hrvatskoj, a za potrebe zapošljavanja u Republici Hrvatskoj. U obrazloženju tog rješenja je u bitnome navedeno:

»U ponovljenom postupku ovo javnopravno tijelo je utvrdilo da stranka kao tužbeni navod iznosi da je u njenom predmetu pogrešno primijenjen materijalni propis odnosno da je vrednovanje njezine diplome trebalo izvršiti stručno tijelo Ekonomskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu.

Postupajući po presudi Upravnog suda Republike Hrvatske, odnosno po rješenju Ministarstva znanosti, obrazovanja i sporta, Agencija za znanost i visoko obrazovanje ponovo je razmotrila zahtjev stranke te ponovila postupak na temelju odredbi Zakona o priznavanju inozemnih obrazovnih kvalifikacija.

Ovo tijelo je u svrhu odlučivanja predmetnog zahtjeva uzelo u obzir službene podatke o priznatim visokoškolskim institucijama i kvalifikacijama u Sjedinjenim Američkim Državama, kao i informacije koje mu je ustupilo nadležno tijelo U.S. Network for Education Information (USNEI)/U.S. ENIC, U.S. Department of Education – International Affairs Office. Na temelju dobivenih podataka utvrđeno je da se u predmetnom slučaju radi o završenoj prvoj razini visokog obrazovanja u Sjedinjenim Američkim Državama. Ovom studijskom programu mogu pristupiti kandidati koji su prethodno stekli kvalifikaciju završetkom srednjeg obrazovanja. Nominalno trajanje studija je četiri godine. Stjecanjem predmetne kvalifikacije u Sjedinjenim Američkim Državama omogućen je pristup drugoj razini visokog obrazovanja (*master's programme*).

U ponovnom postupku ovo javnopravno tijelo je uzelo u obzir, kako uputu Nacionalnog ENIC/NARIC ureda, tako i mišljenje Vijeća za priznavanje inozemnih visokoškolskih kvalifikacija o pozitivnom vrednovanju predmetne kvalifikacije u skladu s odredbama Zakona o priznavanju.

Naime, u vrijeme rješavanja predmetnog zahtjeva za stručno priznavanje inozemne visokoškolske kvalifikacije podnesenog 20. rujna 2006. godine, na snazi je bio Zakon o priznavanju inozemnih

obrazovnih kvalifikacija iz 2003. godine te je na temelju tog Zakona rješavan predmetni slučaj. Stupanjem na snagu ovog Zakona, na temelju odredbe članka 105. stavka 2. Zakona o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju (Narodne novine br. 123/03.) i sukladno članku 9. Zakona o priznavanju inozemnih obrazovnih kvalifikacija (Narodne novine br. 158/03. i 198/03.) te u skladu s odredbom članka 10. Poslovnika o radu Rektorskog zbora, Rektorski zbor na izvanrednoj sjednici u akademskoj 2004./2005. godini, održanoj 5. siječnja 2005. godine, donio je Odluku o imenovanju Povjerenstva za priznavanje inozemnih visokoškolskih kvalifikacija koje su činili profesori kao predstavnici svih znanstvenih područja i svih hrvatskih sveučilišta, a koje je, uz Nacionalni ENIC/NARIC ured provodilo postupak priznavanja inozemnih visokoškolskih kvalifikacija. Na temelju odredbe članka 9. Zakona o priznavanju inozemnih visokoškolskih kvalifikacija (Narodne novine br. 158/03. i 198/03.), članka 16. Statuta Agencije za znanost i visoko obrazovanje te Odluke Upravnog vijeća Agencije za znanost i visoko obrazovanje od dana 23. veljače 2006. godine, vršiteljica dužnosti ravnatelja ... donosi Odluku o imenovanju Vijeća za priznavanje inozemnih visokoškolskih kvalifikacija koje su, također, činili profesori kao predstavnici svih znanstvenih područja i svih hrvatskih sveučilišta i koje je bilo zaduženo za davanje mišljenja o vrednovanju inozemnih visokoškolskih kvalifikacija koje se temelji na uputi Nacionalnog ENIC/NARIC ureda.

Pri tomu je važno naglasiti da Agencija za znanost i visoko obrazovanje, odnosno njen Nacionalni ENIC/NARIC ured, od 2004. godine provodi postupak priznavanja inozemnih visokoškolskih kvalifikacija, čime se prestao na visokim učilištima provoditi tzv. postupak nostrifikacije, odnosno priznavanje isto vrijednosti stranih diploma.

13. Ministarstvo je podnositeljicu žalbu protiv tog rješenja odbilo rješenjem klasa: UP/II-602-05/13-01/00003, urbroj: 533-28-14-0005 od 26. svibnja 2014. U obrazloženju tog rješenja je u bitnome navedeno:

»Sukladno članku 2. stavku 1. podstavku 3. Zakona o priznavanju inozemnih obrazovnih kvalifikacija (Narodne novine, broj 158/2003 i 198/2003), stručno priznavanje podrazumijeva priznavanje jednake pravne valjanosti inozemnoj visokoškolskoj kvalifikaciji s odgovarajućom domaćom visokoškolskom kvalifikacijom, kojim se omogućuje zapošljavanje i pristup daljnjem obrazovanju u Republici Hrvatskoj. Sukladno članku 2. stavku 1. podstavku 4. citiranog Zakona, akademsko priznavanje podrazumijeva izjednačavanje inozemne visokoškolske kvalifikacije s odgovarajućom domaćom visokoškolskom kvalifikacijom radi ostvarivanja prava na nastavak obrazovanja u Republici Hrvatskoj.

Člankom 9. stavkom 1. Zakona o priznavanju inozemnih obrazovnih kvalifikacija (Narodne novine, broj 158/2003 i 198/2003) propisano je da stručno i akademsko priznavanje inozemnih visokoškolskih kvalifikacija obavlja Agencija za znanost i visoko obrazovanje na temelju prethodnog vrednovanja kvalifikacije čije se priznavanje traži i preporuke Nacionalnog ENIC/NARIC ureda, a nadležna tijela koja provode vrednovanje iz stavka 1. stavkom 2. istog članka Zakona određena su kao 'stručna tijela javnog sveučilišta, veleučilišta i visokih škola'.

S obzirom da je stranka u skladu s člankom 10. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o priznavanju inozemnih obrazovnih kvalifikacija (Narodne novine, broj 138/06) imala pravo da se o njezinu zahtjevu riješi u postupku sukladno odredbama Zakona o priznavanju inozemnih obrazovnih kvalifikacija (Narodne novine, broj 158/03 i 198/03), u kojem postupku vrednovanje kvalifikacije provode stručna tijela javnog sveučilišta, veleučilišta ili visokih škola, na temelju upute Nacionalnog ENIC/NARIC ureda, a ne novoustrojeno Vijeće za vrednovanje inozemnih visokoškolskih kvalifikacija, drugostupanjsko je tijelo zatražilo od Agencije za znanost i visoko obrazovanje, dopisom klasa: UP/II-602-05/13-01/00003, urbroj: 533-28-14-0006, od 22. travnja 2014. očitovanje da li je, s obzirom na navode iz pobijanog prvostupanjskog rješenja, u vrijeme provođenja konkretnog postupka priznavanja, postojala mogućnost da vrednovanje, na temelju upute Nacionalnog ENIC/NARIC ureda, provede stručno tijelo javnog sveučilišta, veleučilišta ili visoke škole, a osobito postoji li sada takva mogućnost. Nadalje, s obzirom da su Vijeće za priznavanje inozemnih visokoškolskih kvalifikacija sačinjavali profesori kao predstavnici svih znanstvenih područja i svih hrvatskih sveučilišta, prvostupanjsko je tijelo zamoljeno očitovati se da li je stranka na bilo koji način zakinuta

u svojim pravima time što je vrednovanje vršilo Vijeće za vrednovanje inozemnih visokoškolskih kvalifikacija, a ne stručna tijela javnog sveučilišta, veleučilišta ili visokih škola. Konačno, prvostupanjsko tijelo zamoljeno je očitovati se i o navodima iz žalbe da je imateljima istovjetne diplome, sa završenim istovjetnim studijskim programom, na istom visokom učilištu kao i žaliteljica priznata visoka stručna sprema i stručni naziv diplomirani ekonomist, u konkretnom slučaju, rješanjem Agencije za znanosti i visoko obrazovanje od 1. prosinca 1999. godine koje je izdano stranci ... osobito u kontekstu razloga za navedeno postupanje te očitovanja da li su se postupak i kriteriji, kao i nadležno tijelo od tog vremena mijenjali.

U svojem očitovanju od 21. svibnja 2014. klasa: UP/I-602-06/06-02/01019, urbroj: 355-03-01-14-0022, Agencija za znanosti i visoko obrazovanje navodi kako se Zakonom o priznavanju istovrijednosti stranih školskih svjedodžbi i diploma (Narodne novine, broj 57/96 i 21/00), po kojem se do 1. srpnja 2004. provodilo priznavanje potpune istovrijednosti školskih svjedodžbi, diploma i drugih javnih isprava o stečenoj naobrazbi u stranoj obrazovnoj ustanovi, priznavala ista pravna snaga stranoj školskoj svjedodžbi i diplomu s odgovarajućom školskom svjedodžbom, diplomom i drugom javnom ispravom o stečenoj naobrazbi u obrazovnoj ustanovi u Republici Hrvatskoj, a postupak je obavljalo stručno vijeće javnog visokog učilišta ovlaštenog za izvođenje odgovarajućeg studija ili provođenje postupka stjecanja doktorata znanosti. ... kojeg u svojoj žalbi navodi žaliteljica podnio je zahtjev za priznavanje svoje kvalifikacije u vrijeme kada je na snazi bio Zakon o priznavanju istovrijednosti stranih školskih svjedodžbi i diploma te je priznavanje predmetne kvalifikacije provedeno u postupku, pod uvjetima i u skladu s kriterijima propisanim Zakonom o priznavanju istovrijednosti stranih školskih svjedodžbi i diploma.

Od 1. srpnja 2004. počeo se primjenjivati Zakon o priznavanju inozemnih obrazovnih kvalifikacija koji se temelji na načelima Konvencije o priznavanju visokoškolskih kvalifikacija na području Europe, Lisabon, 11. travnja 1997. godine, odnosno, Zakona o potvrđivanju Konvencije o priznavanju visokoškolskih kvalifikacija na području Europe (Narodne novine – Međunarodni ugovori, broj 9/02 i 15/02). Priznavanje inozemnih visokoškolskih kvalifikacija na temelju Lisabonske konvencije ne stvara nikakva statusna prava, niti dodjeljuje akademske i stručne nazive, odnosno, akademski stupanj. Sukladno odredbama Zakona o priznavanju inozemnih obrazovnih kvalifikacija, priznavanjem inozemne visokoškolske kvalifikacije formalno se potvrđuje vrijednost inozemne visokoškolske kvalifikacije radi omogućavanja pristupa zapošljavanju za koje mišljenje, a u postupku vrednovanja inozemnih visokoškolskih kvalifikacija, koji je sastavni dio postupka priznavanja, procjenjuje se razina odnosno stupanj inozemne visokoškolske kvalifikacije. Vrednovanje inozemnih visokoškolskih kvalifikacija u nadležnosti je ovlaštenog stručnog tijela javnog sveučilišta, veleučilišta ili visokih škola određeno statutom, a provodilo se na temelju kriterija koje je utvrđivao Nacionalni ENIC/NARIC ured na temelju upute Nacionalnog ENIC/NARIC ureda.

Pri tome se ističe kako su oba stručna tijela, i Povjerenstvo za priznavanje inozemnih visokoškolskih kvalifikacija, i Vijeće za vrednovanje inozemnih visokoškolskih kvalifikacija sastavljena po istom načelu i modelu – oba tijela koja su bila ovlaštena provoditi priznavanje/vrednovanje stečene inozemne visokoškolske kvalifikacije bila su sastavljena od profesora predstavnika svih hrvatskih sveučilišta i svih znanstvenih područja. Pri tome se, prema očitovanju Agencije za znanosti i visoko obrazovanje od 21. svibnja 2014. ... zapravo uvijek radilo o istim profesorima (imenovani su prema kriteriju izvrsnosti i znanstvenom ugledu u akademskoj zajednici i šire), a u slučaju kada je jednog profesora zamijenio drugi, to je bilo na prijedlog sveučilišta koje je taj profesor predstavljao.

Međutim, stručno vijeće javnog visokog učilišta koje je provodilo postupak tzv. nostrifikacije po Zakonu o priznavanju istovrijednosti stranih školskih svjedodžbi i diploma (Narodne novine, broj 57/96 i 21/00), nije Povjerenstvo za priznavanje inozemnih visokoškolskih kvalifikacija koje je provodilo postupak do 23. veljače 2006. godine po Zakonu o priznavanju inozemnih obrazovnih kvalifikacija (Narodne novine, broj 158/2003 i 198/2003), već je ovdje riječ o dva različita tijela koja su provodila različite postupke u nadležnosti različitih institucija i koji su imali različite ishode.

Člankom 10. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o priznavanju inozemnih obrazovnih kvalifikacija (Narodne novine, broj 138/06) propisano je da će se postupci priznavanja inozemnih obrazovnih kvalifikacija započeti prema odredbama Zakona o priznavanju inozemnih obrazovnih kvalifikacija (Narodne novine, broj 158/03) koje su vrijedile prije stupanja na snagu navedenog Zakona dovršiti prema tim odredbama. Stoga je drugostupanjsko tijelo stajališta da je neosnovan žalbeni navod prema kojem je prvostupanjsko tijelo pobijanim rješenjem pri odlučivanju o zahtjevu žaliteljice pogrešno primijenilo materijalno pravo. Prvostupanjsko je tijelo u ponovljenom postupku odlučilo o zahtjevu stranke za priznavanje inozemne visokoškolske kvalifikacije postupajući u cjelini u skladu i vodeći računa o odredbi članka 10. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o priznavanju inozemnih obrazovnih kvalifikacija (Narodne novine, broj 38/06), dakle i o nadležnom tijelu koje u skladu s člankom 9. stavkom 2. Zakona o priznavanju inozemnih obrazovnih kvalifikacija (Narodne novine, broj 158/03 i 198/03) provelo vrednovanje kvalifikacije čije se priznavanje traži.

S obzirom da je žaliteljica Nikolina Mučnjak zahtjev za priznavanje inozemne visokoškolske kvalifikacije Bachelor of Business Administration in International Business podnijela 20. rujna 2006., priznavanje predmetne kvalifikacije, prema mišljenju drugostupanjskog tijela, provedeno je u skladu s kriterijima propisanim Zakonom o priznavanju inozemnih obrazovnih kvalifikacija (Narodne novine, broj 158/03 i 198/03).«

14. Podnositeljica je ponovno pokrenula upravni spor te je prvostupanjski sud presudom broj: Usl-2460/14-15 od 25. svibnja 2016. poništio prethodno navedeno rješenje i naložio Ministarstvu odlučiti o žalbi podnositeljice u roku od šezdeset dana. U obrazloženju te presude u bitnome je navedeno:

»Člankom 2. Zakona o priznavanju inozemnih obrazovnih kvalifikacija (Narodne novine broj: 158/03., 198/03. – dalje u tekstu: Zakon) propisano je da inozemna obrazovna kvalifikacija podrazumijeva inozemne visokoškolske kvalifikacije, te inozemne školske svjedodžbe, diplome i druge javne isprave o završenom osnovnom i srednjem obrazovanju, dok Priznavanje podrazumijeva formalno potvrđivanje vrijednosti inozemne obrazovne kvalifikacije, odnosno razdoblja obrazovanja, koje je izdalo nadležno tijelo, radi omogućavanja pristupa obrazovanju i/ili zapošljavanju.

Člankom 4. Zakona propisano je da se Postupak priznavanja inozemne obrazovne kvalifikacije pokreće se na zahtjev stranke i vodi na temelju dokaza i obavijesti o kvalifikaciji čije se priznavanje traži.

Zahtjev za priznavanje inozemne obrazovne kvalifikacije mora sadržavati: inozemnu obrazovnu kvalifikaciju u izvorniku ili ovjerenom presliku, ovjereni prijevod inozemne obrazovne kvalifikacije, dokaz o završenom razdoblju studija ili o položenim ispitima, dokaz o državljanstvu, statusu izbjeglice ili prognanika, odnosno o činjenici iz članka 3. stavka 4. ovoga Zakona. O zahtjevu iz stavka 1. ovoga članka odlučuje se rješenjem. Obrazloženje rješenja kojim se odbija zahtjev iz stavka 1. ovoga članka mora sadržavati razloge za odbijanje priznavanja te, kada to okolnosti slučaja dopuštaju, uputu o mjerama koje podnositelj zahtjeva može poduzeti radi uklanjanja postojećih zapreka za priznavanje, kao što su polaganje dopunskih ispita ili izrada dopunskih radova.

Uvidom u priloženi spis predmeta razvidno je da je osporeni akt donesen u izvršenju presude Upravnog suda Republike Hrvatske posl. br. Us-12116/2008-3 od 4. prosinca 2009. kojom je jasno navedeno da zahtjev tužiteljice od 5. listopada 2006. treba riješiti primjenom odredbi Zakona o priznavanju inozemnih obrazovnih kvalifikacija (Narodne novine broj: 158/2003, 198/2003.), a ne primjenom odredbi Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o priznavanju inozemnih obrazovnih kvalifikacija (Narodne novine broj: 138/2006.)

Člankom 9. Zakona propisano je da stručno i akademsko priznavanje inozemnih visokoškolskih kvalifikacija obavlja Agencija za znanost i visoko obrazovanje na temelju prethodnog vrednovanja kvalifikacije čije se priznavanje traži i preporuke Nacionalnog ENIC/NARIC ureda. Vrednovanje iz stavka 1. ovoga članka provode stručna tijela javnog sveučilišta, veleučilišta ili visokih škola određena statutom, na temelju upute Nacionalnog ENIC/NARIC ureda. Iznimno od stavka 2. ovoga članka, vrednovanje iz stavka 1. ovoga članka provode i stručna

tijela privatnih visokih učilišta, na temelju upute Nacionalnog ENIC/NARIC ureda, ali samo u svrhu akademskog priznavanja. Jednom izvršeno pozitivno vrednovanje određene inozemne visokoškolske kvalifikacije ne podliježe ponovnom vrednovanju, već vrijedi za sve naredne slučajeve priznavanja istih visokoškolskih kvalifikacija.

U obrazloženju prvostupajskog rješenja navedeno je kako je prvostupajsko tijelo prilikom odlučivanja uzelo u obzir kako uputu Nacionalnog ENIC/NARIC ureda, tako i mišljenje Vijeća za priznavanje inozemnih visokoškolskih kvalifikacija o pozitivnom vrednovanju predmetne kvalifikacije u skladu s odredbama Zakona o priznavanju. Međutim, u spisu predmeta nije priložena uputa Nacionalnog ENIC/NARIC ureda, niti mišljenje Vijeća za priznavanje inozemnih visokoškolskih kvalifikacija o pozitivnom vrednovanju predmetne kvalifikacije, niti je isto dano na uvid tužiteljici radi očitovanja, na koju okolnost ona upire u podnescima od 10. travnja 2015. i od 19. svibnja 2016.

Nadalje, člankom 2. Zakona propisano je da se pod pojmom Vrednovanje – podrazumijeva postupak utvrđivanja kvalitete inozemne obrazovne kvalifikacije pojedinca, koje daje ovlašteno stručno tijelo u pisanom obliku, na temelju jasnih, smislenih i pouzdanih kriterija koje utvrđuje Nacionalni ENIC/NARIC ured.

Međutim, u osporenom rješenju nedostaje obrazloženje koje se odnosi na bitnu činjenicu, a to je na temelju kojih kriterija je izvršena procjena razine, odnosno stupnja inozemne visokoškolske kvalifikacije temeljem kojih je zaključeno da se inozemnoj visokoškolskoj kvalifikaciji Bachelor of Business Administration in International Business priznaje jednaka pravna valjanost s odgovarajućom kvalifikacijom koja se stječe završetkom preddiplomskog sveučilišnog studija u Republici Hrvatskoj. Naime, osnovni prigovor tužiteljice, kako u žalbi, pa tako i u tužbi te u dostavljenim podnescima, jest da joj je trebalo priznati jednaku pravnu valjanost s odgovarajućom kvalifikacijom koja se stječe završetkom preddiplomskog i diplomskog sveučilišnog studija Ekonomije, i završetkom kojeg studija se stječe naziv magistra ekonomije, a kako nedostaju kriteriji temeljem kojih je izvršena procjena, predmetni prigovor nije bilo moguće otkloniti niti u ovom upravnom sporu.

Također, tužiteljica se poziva i na odredbu članka 9. stavak 4. Zakona iz koje proizlazi da jednom izvršeno pozitivno vrednovanje određene inozemne visokoškolske kvalifikacije, u ovom slučaju Bachelor of Business Administration in International Business, vrijedi za sve naredne slučajeve priznavanja iste visokoškolske kvalifikacije. Osporenim rješenjem ne otklanja se istaknuti prigovor primjenom citirane zakonske odredbe koja se nesporno ima primijeniti po podnesenom zahtjevu tužiteljice, iako tužiteljica izričito navodi da je već izvršeno priznavanje upravo iste inozemne visokoškolske kvalifikacije.

Kako osporenim rješenjem nisu otklonjeni istaknuti prigovori tužiteljice, niti je iz istog razvidno temeljem kojih kriterija je izvršena procjena razine, odnosno stupnja inozemne visokoškolske kvalifikacije osnovom kojih je zaključeno da se inozemnoj visokoškolskoj kvalifikaciji Bachelor of Business Administration in International Business priznaje jednaka pravna valjanost s odgovarajućom kvalifikacijom koja se stječe završetkom preddiplomskog sveučilišnog studija u Republici Hrvatskoj, to isto ne može ocijeniti zakonitim.»

15. Agencija je nakon toga donijela prvostupajsko rješenje kojim je podnositeljici priznala jednaku pravnu valjanost predmetne podnositeljice inozemne visokoškolske kvalifikacije s odgovarajućom kvalifikacijom koja se stječe završetkom preddiplomskog sveučilišnog studija u Republici Hrvatskoj, a za potrebe zapošljavanja u Republici Hrvatskoj. U obrazloženju prvostupajskog rješenja je u bitnome navedeno:

»Ovo tijelo je u svrhu odlučivanja predmetnog zahtjeva uzelo u obzir službene podatke o priznatom visokoškolskim institucijama i kvalifikacijama u Sjedinjenim Američkim Državama, kao i informacije koje mu je ustupilo nadležno tijelo U.S. Network for Education Information (USNEI)/U.S. ENIC, U.S. Department of Education – International Affairs Office. Na temelju dobivenih podataka utvrđeno je da se u predmetnom slučaju radi o završenoj prvoj razini visokog obrazovanja u Sjedinjenim Američkim Državama. Ovom studijskom programu mogu pristupiti kandidati koji su prethodno stekli kvalifikaciju završetkom srednjeg obrazovanja. Nominalno trajanje studija je četiri godine. Stjecanjem predmetne kvalifikacije u Sjedinjenim Američkim

Državama omogućen je pristup drugoj razini visokog obrazovanja (*Master's programme*).

U ponovnom postupku ovo javnopravno tijelo je uzelo u obzir kako preporuku Nacionalnog ENIC/NARIC ureda, tako i mišljenje Vijeća za priznavanje inozemnih visokoškolskih kvalifikacija o pozitivnom vrednovanju predmetne kvalifikacije u skladu s odredbama Zakona o priznavanju.

Naime, u vrijeme rješavanja predmetnog zahtjeva za stručno priznavanje inozemne visokoškolske kvalifikacije podnesenog 5. listopada 2006. godine, na snazi je bio Zakon o priznavanju inozemnih obrazovnih kvalifikacija iz 2003. godine te je na temelju tog Zakona rješavan ovaj predmet. Stupanjem na snagu ovog Zakona, na temelju odredbe članka 105. stavka 2. Zakona o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju ('Narodne novine', br. 123/03.) i sukladno članku 9. Zakona o priznavanju inozemnih obrazovnih kvalifikacija ('Narodne novine', br. 158/03. i 198/03.) te u skladu s odredbom članka 10. Poslovnika o radu Rektorskog zbora, Rektorski zbor na izvanrednoj sjednici u akademskoj 2004./2005. godini, održanoj 5. siječnja 2005. godine, donio je Odluku o imenovanju Povjerenstva za priznavanje inozemnih visokoškolskih kvalifikacija koje su činili profesori kao predstavnici svih znanstvenih područja i svih hrvatskih sveučilišta, a koje je, uz Nacionalni ENIC/NARIC ured, provodilo postupak priznavanja inozemnih visokoškolskih kvalifikacija. Navedenu Odluku je Rektorski zbor donio u svrhu ubrzanja postupka priznavanja s obzirom na zaprimljene predmete nakon 01. srpnja 2004. (jer je primjena Zakona o priznavanju inozemnih obrazovnih kvalifikacija iz siječnja 2004. bila odgođena do 1. srpnja 2004.) te je priprema provedbe postupka priznavanja inozemnih visokoškolskih kvalifikacija rađena u suradnji tadašnjeg Ministarstva znanosti, obrazovanja i športa i sveučilišta. Na temelju odredbe članka 9. Zakona o priznavanju inozemnih visokoškolskih kvalifikacija ('Narodne novine', br. 158/03. i 198/03.), članka 16. Statuta Agencije za znanost i visoko obrazovanje te Odluke Upravnog vijeća Agencije za znanost i visoko obrazovanje od dana 23. veljače 2006. godine, vršiteljica dužnosti ravnateljica ... donosi Odluku o imenovanju Vijeća za priznavanje inozemnih visokoškolskih kvalifikacija koje su, također, činili profesori kao predstavnici svih znanstvenih područja i svih hrvatskih sveučilišta i koje je bilo zaduženo za davanje mišljenja o vrednovanju inozemnih visokoškolskih kvalifikacija koje se temelji na uputi Nacionalnog ENIC/NARIC ureda. Sukladno toj Odluci, imenovano Vijeće je imalo ulogu stručnog tijela koje je djelovalo pri Agenciji te provodilo vrednovanje inozemnih visokoškolskih kvalifikacija i donosilo stručno mišljenje o vrednovanoj kvalifikaciji.

Pri tomu je važno naglasiti da Agencija za znanost i visoko obrazovanje, odnosno njen Nacionalni ENIC/NARIC ured, od 2004. godine provodi postupak priznavanja inozemnih visokoškolskih kvalifikacija, čime se prestao na visokim učilištima provoditi tzv. postupak nostrifikacije, odnosno priznavanje istovrijednosti stranih diploma.

U postupku priznavanja je ponovno provedeno i vrednovanje kvalifikacije od strane Nacionalnog ENIC/NARIC Ureda, na temelju Pravilnika o vrednovanju inozemnih visokoškolskih kvalifikacija i Kriterijima za vrednovanje u postupku stručnog priznavanja inozemnih visokoškolskih kvalifikacija od 24. svibnja 2011. Naime, sukladno svim izmjenama i dopunama Zakona o priznavanju inozemnih obrazovnih kvalifikacija do danas više ne postoje stručna tijela koja su provodila vrednovanje inozemne visokoškolske kvalifikacije pojedinca (ni stručna tijela javnih sveučilišta, veleučilišta ili visokih škola određena statutom odnosno Vijeće za vrednovanje inozemnih visokoškolskih kvalifikacija niti, u slučaju akademskog priznavanja, stručno tijelo visokog učilišta određeno statutom). Stoga u trenutku ponavljanja ovog postupka, vrednovanje predmetne kvalifikacije može obaviti nadležno tijelo, a to je Nacionalni ENIC/NARIC Ured Agencije.

Nacionalni ENIC/NARIC ured je vrednovanjem predmetne kvalifikacije utvrdio slijedeće:

– da su visoko učilište koje je dodijelilo kvalifikaciju i program studija čijim se završetkom stječe predmetna kvalifikacija priznati kao dio sustava visokog obrazovanja Sjedinjenih Američkih Država (izvor: Council for Higher Education Accreditation);

– da studijskom programu mogu pristupiti kandidati koji su prethodno stekli kvalifikaciju završetkom srednjeg obrazovanja i da je nominalno trajanje studija 4 godine;

– visokoškolska kvalifikacija *Bachelor of Business Administration in International Business* predstavlja prvu razinu visokoškolskog obrazovanja u Sjedinjenim Američkim Državama i pruža pristup drugoj razini visokog obrazovanja (*Master's programme*)

– prema mišljenju Nacionalnog ENIC/NARIC ureda, može usporediti s visokoškolskom kvalifikacijom koja se u Republici Hrvatskoj, u skladu sa Zakonom o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju, stječe završetkom preddiplomskog sveučilišnog studija.«

16. Ministarstvo je drugostupanjskim rješenjem odbilo podnositeljčinu žalbu protiv prvostupanjskog rješenja. U obrazloženju drugostupanjskog rješenja je u bitnome navedeno:

»Odredbom članka 2. stavka 1. podstavka 3. Zakona o priznavanju inozemnih obrazovnih kvalifikacija ('Narodne novine', broj: 158/03. i 198/03.), propisano je da stručno priznavanje podrazumijeva priznavanje jednake pravne valjanosti inozemnoj visokoškolskoj kvalifikaciji s odgovarajućom domaćom visokoškolskom kvalifikacijom, kojim se omogućuje zapošljavanje i pristup daljnjem obrazovanju u Republici Hrvatskoj. U skladu s odredbom članka 2. stavka 1. podstavka 4. citiranog Zakona, akademsko priznavanje podrazumijeva izjednačavanje inozemne visokoškolske kvalifikacije s odgovarajućom domaćom visokoškolskom kvalifikacijom radi ostvarivanja prava na nastavak obrazovanja u Republici Hrvatskoj.

Člankom 9. stavkom 1. Zakona o priznavanju inozemnih obrazovnih kvalifikacija propisano je da stručno i akademsko priznavanje inozemnih visokoškolskih kvalifikacija obavlja Agencija za znanost i visoko obrazovanje na temelju prethodnog vrednovanja kvalifikacije čije se priznavanje traži i preporuke Nacionalnog ENIC/NARIC ureda. Stavkom 2. navedenog članka propisano je da vrednovanje iz stavka 1. provode stručna tijela javnog sveučilišta, veleučilišta ili visokih škola određena statutom, na temelju upute Nacionalnog ENIC/NARIC ureda.

Obzirom da je člankom 10. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o priznavanju inozemnih obrazovnih kvalifikacija ('Narodne novine', broj: 138/06.) propisano da će se postupci priznavanja inozemnih obrazovnih kvalifikacija započeti prema odredbama Zakona o priznavanju inozemnih obrazovnih kvalifikacija ('Narodne novine', broj: 158/03.), koje su vrijedile prije stupanja na snagu ovoga Zakona, dovršiti prema tim odredbama, a koji Zakon se i primjenjuje u predmetnom slučaju, drugostupanjsko tijelo je tijekom postupka zatražilo od Agencije za znanost i visoko obrazovanje, dopisom, KLASA: UP/II-602-05/13-01/00003, URBROJ: 533-28-14-0006, od 22. travnja 2014. godine, očitovanje da li je, s obzirom na navode iz pobijanog prvostupanjskog rješenja, u vrijeme provođenja konkretnog postupka priznavanja, postojala mogućnost da vrednovanje, na temelju upute Nacionalnog ENIC/NARIC ureda, provede stručno tijelo javnog sveučilišta, veleučilišta ili visoke škole. Navedenim dopisom zatraženo je očitovanje prvostupanjskog tijela i na okolnosti da li je stranka na bilo koji način zakinuta u svojim pravima time što je vrednovanje vršilo Vijeće za vrednovanje inozemnih visokoškolskih kvalifikacija, a ne stručna tijela javnog sveučilišta, veleučilišta ili visokih škola te o navodima iz žalbe da je imateljima istovjetne diplome, sa završenim istovjetnim studijskim programom, na istom visokom učilištu kao i žaliteljica priznata visoka stručna sprema i stručni naziv diplomirani ekonomist, u konkretnom slučaju, rješenjem Agencije za znanost i visoko obrazovanje od 1. prosinca 1999. godine koje je izdano stranci ... osobito u kontekstu razloga za navedeno postupanje te očitovanje da li su se postupak i kriteriji, kao i nadležno tijelo od tog vremena mijenjali.

U očitovanju od 21. svibnja 2014. godine, klasa: UP/I-602-06/06-02/01019, urbroj: 355-03-01-14-0022, Agencija za znanost i visoko obrazovanje navodi kako se Zakonom o priznavanju istovrijednosti stranih školskih svjedodžbi i diploma ('Narodne novine', broj: 57/96. i 21/00.), po kojem se do 1. srpnja 2004. provodilo priznavanje potpune istovrijednosti školskih svjedodžbi, diploma i drugih javnih isprava o stečenoj naobrazbi u stranoj obrazovnoj ustanovi, priznavala ista pravna snaga stranoj školskoj svjedodžbi i diplomu s odgovarajućom školskom svjedodžbom, diplomom i drugom javnom ispravom o stečenoj naobrazbi u obrazovnoj ustanovi u Republici Hrvatskoj, a postupak je obavljalo stručno vijeće javnog visokog učilišta ovlaštenog za izvođenje odgovarajućeg studija ili provođenje postupka stjecanja doktorata znanosti. Navodi se da je ... kojeg u svojoj žalbi navodi žaliteljica, podnio zahtjev za priznavanje svoje kvalifikacije u vrijeme kada je na snazi

bio Zakon o priznavanju istovrijednosti stranih školskih svjedodžbi i diploma te je priznavanje predmetne kvalifikacije provedeno u postupku, pod uvjetima i u skladu s kriterijima propisanim Zakonom o priznavanju istovrijednosti stranih školskih svjedodžbi i diploma.

Nadalje, od 1. srpnja 2004. godine počeo se primjenjivati Zakon o priznavanju inozemnih obrazovnih kvalifikacija, koji se temelji na načelima Konvencije o priznavanju visokoškolskih kvalifikacija na području Europe, Lisabon, 11. travnja 1997. godine, odnosno, Zakona o potvrđivanju Konvencije o priznavanju visokoškolskih kvalifikacija u području Europe ('Narodne novine' – Međunarodni ugovori, broj: 9/02. i 15/02.). Priznavanje inozemnih visokoškolskih kvalifikacija na temelju Lisabonske konvencije ne stvara nikakva statusna prava, niti dodjeljuje akademske i stručne nazive, odnosno, akademski stupanj. Sukladno odredbama Zakona o priznavanju inozemnih obrazovnih kvalifikacija, priznavanjem inozemne visokoškolske kvalifikacije formalno se potvrđuje vrijednost inozemne visokoškolske kvalifikacije radi omogućavanja pristupa zapošljavanju, a u postupku vrednovanja inozemnih visokoškolskih kvalifikacija, koji je sastavni dio postupka priznavanja, procjenjuje se razina odnosno stupanj inozemne visokoškolske kvalifikacije. Vrednovanje inozemne visokoškolske kvalifikacije u nadležnosti je ovlaštenog stručnog tijela javnog sveučilišta, veleučilišta ili visokih škola određenog statutom, a provodilo se na temelju kriterija koje je utvrđivao Nacionalni ENIC/NARIC ured na temelju upute Nacionalnog ENIC/NARIC ureda.

Pri tome se ističe kako su oba stručna tijela, i Povjerenstvo za priznavanje inozemnih visokoškolskih kvalifikacija, i Vijeće za vrednovanje inozemnih visokoškolskih kvalifikacija sastavljena po istom načelu i modelu – oba tijela koja su bila ovlaštena provoditi priznavanje/vrednovanje stečene inozemne visokoškolske kvalifikacije bila su sastavljena od profesora predstavnika svih hrvatskih sveučilišta i svih znanstvenih područja. Agencija za znanost i visoko obrazovanje u svom očitovanju naglašava da se zapravo uvijek radilo o istim profesorima (imenovani su prema kriteriju izvrsnosti i znanstvenom ugledu u akademskoj zajednici i šire), a u slučaju kada je jednog profesora zamijenio drugi, to je bilo na prijedlog sveučilišta koje je taj profesor predstavljao.

Navodi se i da stručno vijeće javnog visokog učilišta koje je provodilo postupak tzv. nostrifikacije po Zakonu o priznavanju istovrijednosti stranih školskih svjedodžbi i diploma ('Narodne novine', broj: 57/96. i 21/00.), nije Povjerenstvo za priznavanje inozemnih visokoškolskih kvalifikacija koje je provodilo postupak do 23. veljače 2006. godine po Zakonu o priznavanju inozemnih obrazovnih kvalifikacija ('Narodne novine', broj 158/03. i 198/03.), već je riječ o dva različita tijela koja su provodila različite postupke u nadležnosti različitih institucija i koji su imali različite ishode.

Uzimajući u obzir sve naprijed navedeno drugostupanjsko tijelo smatra kako navodi žaliteljice da obzirom da je diplomirala 2002. godine mora imati stručno zvanje i prava koja je tada stekla, a kada je u Republici Hrvatskoj na snazi bio Zakon o priznavanju istovrijednosti stranih školskih svjedodžbi i diploma, te bi u skladu s navedenim tužiteljici bila priznata diploma visoke stručne spreme i naziv 'diplomirani ekonomist', nisu utemeljeni budući da je ista podnijela zahtjev za priznavanje inozemne visokoškolske kvalifikacije dana 5. listopada 2006. godine kada je u Republici Hrvatskoj na snazi bio Zakonu o priznavanju inozemnih obrazovnih kvalifikacija ('Narodne novine', broj 158/03. i 198/03.), a ne Zakon o priznavanju istovrijednosti stranih školskih svjedodžbi i diploma ('Narodne novine', broj: 57/96. i 21/00.) temeljem kojega je ... priznata visoka stručna sprema i stručni naziv diplomirani ekonomist.

Nadalje, drugostupanjsko tijelo je temeljem presude Upravnog suda u Zagrebu broj: Usl-2460/14-15, od dana 25. svibnja 2016. godine, donijelo rješenje klasa: UP/II-602-05/13-01/00003, urbroj: 533-28-16-0008, od dana 27. srpnja 2016. godine, kojim je poništeno rješenje Agencije za znanost i visoko obrazovanje, klasa: UP/I-602-06/06-02/01019, urbroj: 355-03-01-14-0017 te se predmet vraća na ponovni postupak. Budući da sukladno svim izmjenama i dopunama Zakona o priznavanju inozemnih obrazovnih kvalifikacija do danas više ne postoje stručna tijela, koja su provodila vrednovanje inozemne visokoškolske kvalifikacije pojedinca (ni stručna tijela javnih sveučilišta, veleučilišta ili visokih škola određena statutom odnosno Vijeće za vrednovanje inozemnih visokoškolskih kvalifikacija niti u slučaju

akademske priznavanje stručno tijelo visokog učilišta određeno statutom), vrednovanje predmetne kvalifikacije je u ponovljenom postupku obavilo nadležno tijelo, a to je Nacionalni ENIC/NARIC ured Agencije za znanost i visoko obrazovanje. Agencija za znanost i visoko obrazovanje je u ponovljenom postupku donijela Mišljenje o vrednovanju inozemne visokoškolske kvalifikacije, klasa: UP/I-602-06/06-02/01019, urbroj: 355-03-01-16-0025, kojim je utvrđeno sljedeće:

- institucija koja je dodijelila kvalifikaciju priznata je kao dio visokoškolskog sustava države u kojoj je izdana kvalifikacija
- program studija čijim završetkom se stječe kvalifikacija priznat je kao dio relevantnog visokoškolskog sustava države u kojoj je izdana kvalifikacija

- nominalno trajanje studija je 4 godine
- uvijek za upis studija je završena srednja škola
- u visokoškolskom sustavu države u kojoj je izdana inozemna visokoškolska kvalifikacija predstavlja prvu razinu visokoškolskog obrazovanja i pruža pravo nastavka visokog obrazovanja na višoj razini.

U mišljenju se nadalje navodi da je na temelju utvrđenih činjenica i u skladu s Pravilnikom o vrednovanju inozemnih visokoškolskih kvalifikacija i kriterijima za vrednovanje u postupku stručnog priznavanja inozemnih visokoškolskih kvalifikacija, Nacionalni ENIC/NARIC ured mišljenja da se inozemna visokoškolska kvalifikacija može usporediti s visokoškolskom kvalifikacijom koja se u Republici Hrvatskoj stječe završetkom preddiplomskog sveučilišnog studija, a slijedom kojeg Mišljenja je i doneseno pobijano rješenje.»

17. Podnositeljica je ponovno pokrenula upravni spor te je prvostupanjski sud osporenim prvostupanjskom presudom odbio njezin tužbeni zahtjev za poništavanje drugostupanjskog rješenja. U obrazloženju te presude u bitnome je navedeno:

»Uvidom u priloženi spis predmeta razvidno je da je osporeni akt donesen u izvršenju presude Upravnog suda Republike Hrvatske posl. br. Us-12116/2008-3 od 4. prosinca 2009. kojom je jasno navedeno da zahtjev tužiteljice od 5. listopada 2006. treba riješiti primjenom odredbi Zakona o priznavanju inozemnih obrazovnih kvalifikacija (Narodne novine broj: 158/03., 198/03.), a ne primjenom odredbi Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o priznavanju inozemnih obrazovnih kvalifikacija (Narodne novine broj: 138/2006.)

Člankom 9. Zakona propisano je da stručno i akademsko priznavanje inozemnih visokoškolskih kvalifikacija obavlja Agencija za znanost i visoko obrazovanje na temelju prethodnog vrednovanja kvalifikacije čije se priznavanje traži i preporuke Nacionalnog ENIC/NARIC ureda. Vrednovanje iz stavka 1. ovoga članka provode stručna tijela javnog sveučilišta, veleučilišta ili visokih škola određena statutom, na temelju upute Nacionalnog ENIC/NARIC ureda. Iznimno od stavka 2. ovoga članka, vrednovanje iz stavka 1. ovoga članka provode i stručna tijela privatnih visokih učilišta, na temelju upute Nacionalnog ENIC/NARIC ureda, ali samo u svrhu akademskog priznavanja. Jednom izvršeno pozitivno vrednovanje određene inozemne visokoškolske kvalifikacije ne podliježe ponovnom vrednovanju, već vrijedi za sve naredne slučajeve priznavanja istih visokoškolskih kvalifikacija.

(...)

U povodu žalbe tužiteljice doneseno je osporeno rješenje, koje, prema ocjeni suda, sadrži detaljni opis provedenog postupka, pravilno je primijenjeno materijalno pravo, te su istim otklonjeni svi prigovori tužiteljice za što su dani valjani razlozi koje prihvaća i ovaj sud.

Naime, osporenim rješenjem detaljno je navedeno kako je zahtjev za priznavanje tužiteljica podnijela 5. listopada 2006., stoga se u konkretnom slučaju ima pravilno primijeniti Zakon o priznavanju inozemnih obrazovnih kvalifikacija (Narodne novine broj: 158/03., 198/03.), no zbog naknadno donesenih izmjena i dopuna te odmaka vremena odlučivanja vrednovanje više nije bilo moguće provesti od strane stručnih tijela javnog sveučilišta, veleučilišta ili visokih škola, niti Vijeća za vrednovanje inozemnih visokoškolskih kvalifikacija, već je vrednovanje predmetne kvalifikacije u ponovljenom postupku obavilo nadležno tijelo a to je Nacionalni ENIC/NARIC ured Agencije za znanost i visoko obrazovanje.

Tuženik pravilno primjenjuje odredbe Zakona koji je važio u vrijeme podnošenja zahtjeva tužiteljice, a koji je u primjeni od 1. srpnja

2004. Za ovaj Zakon tuženik navodi da se temelji na načelima Konvencije o priznavanju visokoškolskih kvalifikacija na području Europe, Lisabon, 11. travnja 1997., odnosno, Zakona o potvrđivanju Konvencije o priznavanju visokoškolskih kvalifikacija u području Europe ('Narodne novine' – Međunarodni ugovori, broj: 9/02. i 15/02.). Priznavanje inozemnih visokoškolskih kvalifikacija na temelju Lisabonske konvencije ne stvara nikakva statusna prava, niti dodjeljuje akademske i stručne nazive, odnosno, akademski stupanj.

U odnosu na žalbeni prigovor u kojem ističe slučajeve u kojima su svi imatelji istovrijedne diplome kao i podnositeljica tužbe ... i to diplome Schiller International University, Dunedin, Florida, SAD, nakon završenog istovjetnog studijskog programa poslovnog upravljanja, te su nakon stjecanja inozemne visokoškolske kvalifikacije Bachelor of Business Administration in International Business stekli stručni naziv diplomirani ekonomista, temeljem vrednovanja, istaknuto je da je zahtjev za priznavanje svoje kvalifikacije ... podnio u vrijeme kada je na snazi bio Zakon o priznavanju istovrijednosti stranih školskih svjedodžbi i diploma te je priznavanje predmetne kvalifikacije provedeno u postupku, pod uvjetima i u skladu s kriterijima propisanim tim zakonom, stoga nije usporediv u konkretnom slučaju.

Sukladno odredbama Zakona u postupku vrednovanja inozemnih visokoškolskih kvalifikacija procjenjuje se razina odnosno stupanj inozemne visokoškolske kvalifikacije. U provedenom postupku Nacionalni ENIC/NARIC ured ocijenio je kako se inozemna visokoškolska kvalifikacija tužiteljice može usporediti s visokoškolskom kvalifikacijom koja se u Republici Hrvatskoj stječe završetkom preddiplomskog sveučilišnog studija jer je institucija koja je dodijelila kvalifikaciju priznata je kao dio visokoškolskog sustava države u kojoj je izdana kvalifikacija, program studija čijim završetkom se stječe kvalifikacija priznat je kao dio relevantnog visokoškolskog sustava države u kojoj je izdana kvalifikacija, nominalno trajanje studija je 4 godine, uvjet za upis studija je završena srednja škola, u visokoškolskom sustavu države u kojoj je izdana inozemna visokoškolska kvalifikacija predstavlja prvu razinu visokoškolskog obrazovanja i pruža pravo nastavka visokog obrazovanja na višoj razini.»

18. U žalbi protiv prvostupanjske presude podnositeljica je u bitnome navela (pri citiranju sadržaja izostavljen je poseban način označavanja teksta):

»(...) tužitelj je u tužbi i na ročištu održanom 12.09.2019. godine ukazao da tužitelju u tijeku postupka nije omogućen niti uvid niti izjašnjavanje o sadržaju upute Nacionalnog ENIC/NARIC ureda niti mišljenja Vijeća za priznavanje inozemnih visokoškolskih kvalifikacija o pozitivnom vrednovanju predmetne kvalifikacije, na temelju kojih je tuženik navodno donio pobijano rješenje, iako je isto tužitelju trebalo biti omogućeno sukladno odredbi članka 30 Zakona o općem upravnom postupku.

Naime, iz navoda u osporenim rješenjima tuženika proizlazi da se odluka tuženika temelji na navedenoj uputi Nacionalnog ENIC/NARIC ureda, i mišljenju Vijeća za priznavanje inozemnih visokoškolskih kvalifikacija o pozitivnom vrednovanju predmetne kvalifikacije.

Kako je žalbenom Sudu zasigurno poznato, odredbom članka 30 Zakona o općem upravnom postupku propisano je kako se u postupku stranci mora omogućiti izjašnjavanje o svim činjenicama, okolnostima i pravnim pitanjima važnim za rješavanje upravne stvari, dok se bez prethodnog izjašnjavanja stranke postupak može provesti samo ako se usvaja zahtjev stranke ili ako odluka u postupku nema negativan učinak na pravne interese stranke ili kad je tako propisano zakonom.

U predmetnom slučaju je nesporno da NIJE usvojen zahtjev stranke, te da odluka u postupku IMA negativan učinak na pravne interese stranke, a nema propisa kojim se prvostupanjsko i drugostupanjsko upravno tijelo oslobađaju obveze iz članka 30 Zakona o općem upravnom postupku.

Dakle, u predmetnom slučaju neosporno je postojala zakonska obveza upravnog tijela da tužitelju u tijeku upravnog postupka omogućiti uvid i izjašnjavanje o uputi Nacionalnog ENIC/NARIC ureda, i mišljenju Vijeća za priznavanje inozemnih visokoškolskih kvalifikacija o pozitivnom vrednovanju predmetne kvalifikacije.

Tuženik je u svojem rješenju koje se pobija u ovom postupku postupio suprotno zakonskoj obvezi i uputi Suda iz presude Upravnog

suda poslovni broj Usl-2460/14 od 25.05.2016. godine, a što je upravno tijelo propustilo učiniti a sud propustio utvrditi u pobijanoj presudi.

(...)

No, sve i da se uzme u obzir to da je u vrijeme kada je tužitelj podnio zahtjev djelovalo Vijeće za priznavanje inozemnih visokoškolskih kvalifikacija, koje također postupi po uputi Nacionalnog ENIC/NARIC ured, u pobijanoj presudi prvostupajski Sud propušta obrazložiti kako u takvom slučaju, uputa istog tijela (Nacionalnog ENIC/NARIC ureda) za potpuno istovjetne diplome stečene na istom inozemnom studiju po istovjetnom programu za jednog hrvatskog državljanina u Republici Hrvatskoj znači stjecanje akademskog naziva 'diplomirani ekonomist', odnosno shodno tome 'magistar ekonomije', a za tužitelja naziv 'prvostupnik ekonomije'(?).

(...)

... Nadalje, u pobijanoj presudi je zanemarena i nedvojbeno činjenica da pobijano rješenje tuženika ne sadrži obrazloženje temeljem kojih kriterija je izvršena procjena razine, odnosno stupnja inozemne visokoškolske kvalifikacije.

Tužitelj smatra da je samim time i potpuno promašeno pozivanje prvostupajskog suda na različitost zakonskih propisa koji su vrijedili u vrijeme kada je zahtjev podnio ... (koji ima diplomu istovjetnu tužitelju, a stekao je naziv 'diplomirani ekonomist' i shodno tome 'magistar ekonomije'), obzirom da zakonski propisi na koje se poziva prvostupajski Sud uopće ni na koji način ne propisuju kriterije za vrednovanje, a upravo su kriteriji za vrednovanje ključni kod donošenja odluke.

Naime, nesporna je činjenica da ... i tužitelj imaju potpuno istovjetne diplome stečene na istom inozemnom studiju po istovjetnom programu, da su oboje diplomirali prije stupanja Bolonje, te da je ... priznat status a tužiteljici nije.

Dakle, po određenim kriterijima, koji tužitelju nisu poznati jer ih tuženik uporno i opetovano odbija izložiti, visokoškolska kvalifikacija / diploma 'Bachelor of Business Administration in International Business' stečena na Schiller International University, Dunedine, Florida, SAD, u jednom trenutku u Republici Hrvatskoj znači stjecanje naziva 'diplomirani ekonomist' i shodno tome 'magistar ekonomije', dok u drugom trenutku, takva istovjetna visokoškolska kvalifikacija / diploma u Republici Hrvatskoj znači stjecanje naziva 'prvostupnik ekonomije', čime se nedvojbeno krše prava tužitelja na jednakost u postupanju i jednakovrijednost stečenog obrazovanja.

(...)

... Kako je prethodno navedeno, još je u presudi Upravnog suda u Zagrebu poslovni broj Usl-2460/14 od 25.05.2016. godine, utvrđeno da se odredbe članka 9, stavka 4 Zakona o priznavanju inozemnih visokoškolskih kvalifikacija nesporno imaju primijeniti u slučaju zahtjeva tužiteljice, odnosno da jednom izvršeno pozitivno vrednovanje visokoškolske kvalifikacije vrijedi za sve naredne slučajeve priznanja iste visokoškolske kvalifikacije.

(...)

Takvim postupanjem, tužitelju su povrijeđena legitimna očekivanja da o njenoj diplomi, koja je istovjetna diplomama drugih stjecatelja koju su nabrojani u tužbi, bude odlučeno na isti način kako je odlučeno i svim drugim imateljima istovjetne diplome, odnosno da stekne tadašnji naziv diplomiranog ekonomiste koji odgovara njenom završenom studiju, a koji tadašnji naziv danas odgovara magistar ekonomije i stječe se završetkom preddiplomskog i diplomskog sveučilišnog studija.

(...)

... Tužitelj ukazuje kako ČAK I DANAS, dakle 13 (TRINAE) godina nakon što je tužitelj podnio zahtjev za priznanjem inozemne visokoškolske kvalifikacije, studenti koji studiraju na Ekonomskom fakultetu – Zagreb, a upisali su po tzv. 'starom programu', prije akademske godine 2005/2006 kada je krenuo bolonjski sustav, završetkom studija stječu naziv 'diplomirani ekonomist', a shodno tome i pravo koristiti naziv te sva prava koja idu uz stjecanje naziva 'magistar ekonomije'.

a) Naime, odredbom članka 116. stavak 2 Zakon o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju, koji je trenutno na snazi (NN 123/2003, 198/2003, 105/2004, 174/2004, 2/2007, 46/2007, 45/2009, 45/2009, 63/2011, 94/2013, 139/2013, 101/2014, 60/2015, 131/2017, 96/2018), propisano je:

'Studenti upisani na dodiplomski i poslijediplomski magistarski ili doktorski studij prije ustrojavanja preddiplomskih i poslijediplomskih studija sukladno odredbama ovoga Zakona imaju pravo dovršiti studij prema nastavnom programu i uvjetima koji su važili prilikom upisa u prvu godinu studija i steći odgovarajući akademski stupanj PREMA PROPISIMA KOJI SU VRIJEDILI PRIJE STUPANJA NA SNA-GU OVOGA ZAKONA'

Isto je utvrđeno i u internim aktima Ekonomskog fakulteta – Zagreb.

DOKAZ: Odluka Ekonomskog fakulteta – Zagreb od 18.06.2019., kao pod A/

Pravilnik o izdavanju potvrde o odgovarajućem stečenom akademskom i stručnom nazivu i akademskom stupnju, kao pod B/

Izmjene Pravilnika o izdavanju potvrde o odgovarajućem stečenom akademskom i stručnom nazivu i akademskom stupnju, kao pod C/

b) Dakle, i dan danas je u Republici Hrvatskoj moguće steći naziv 'diplomirani ekonomist' i shodno tome pravo koristiti naziv i sva prava koja idu uz stjecanje naziva 'magistar ekonomije', a sve pod uvjetom da je student upisan na dodiplomski studij prije ustrojavanja preddiplomskih i poslijediplomskih studija sukladno odredbama Zakona odnosno prije Bolonje.

No, unatoč zakonskom propisu koji UPISANIM studentima u Republici Hrvatskoj po tzv. 'starom programu' osigurava pravo na stjecanje naziva diplomirani ekonomist i shodno tome magistar ekonomije, tužitelju koji je ZAVRŠIO STUDIJ I STEKAO VISOKOŠKOLSKU KVALIFIKACIJU (DIPLOMU) po takvom programu, takvo pravo je uskraćeno, što je evidentna i potpuno neosnovana diskriminacija.

Sljedom navedenog, nedvojbeno je da je u pobijanoj presudi, među ostalim, i na taj način pogrešno primijenjeno materijalno pravo, što presudu čini nezakonitom.

... Podredno, čak i u slučaju da žalbeni Sud prihvati stav kako je bitan trenutak kada je podnesen zahtjev za priznanje strane visokoškolske kvalifikacije, osim što su rješenja tuženika nezakonita iz gore navedenih razloga, tužitelj smatra kako ispunjava sve pretpostavke po Kriterijima o vrednovanju inozemnih visokoškolskih kvalifikacija i ostalim zakonskim propisima i podzakonskim aktima, da stekne naziv diplomirani ekonomist i shodno tome magistar ekonomije koji se stječe završetkom preddiplomskog i diplomskog sveučilišnog studija, što je tužitelj isticao tijekom cijelog postupka.

Naime, tužitelj je završio potreban broj predmeta i stekao potreban broj bodova, koji prema obračunu američkog i europskog načina vrednovanja boda, predstavlja potreban broj bodova koji se traži po tzv. 'Bolonji', jer nije najvažniji kriterij broj godina studiranja nego broj predmeta i bodova a koji tužitelj ima kao da je studirala 5 godina u Republici Hrvatskoj. Osim toga, sveučilište, program studija koji je završila i stečeni naziv tužitelja, ispunjava i sve ostale potrebne kriterije.

Tim više što bi danas osoba koja je završila ekonomski fakultet u Republici Hrvatskoj i stekla naziv magistar ekonomije koji se stječe završetkom preddiplomskog i diplomskog sveučilišnog studija, na američkom univerzitetu koji je završio tužitelj dobila kod priznanja strane visokoškolske kvalifikacije isti naziv i ista prava koji ima tužitelj na tom sveučilištu u SAD-u.

Međutim, upravo iz razloga što tužitelju nije omogućeno da vidi sukladno članku 30. ZUP-a način vrednovanja inozemne visokoškolske kvalifikacije, tužitelj se u cijelom postupku nije bio u mogućnosti očistiti se na način i postupak vrednovanja obrazovanja, a u kojem je tužitelj degradiran i diskriminiran u svojim pravima.

19. Ministarstvo je, povrh onoga što je već navelo u obrazloženju drugostupajskog rješenja, u odgovoru na žalbu u bitnome navelo:

»U odnosu na navode žaliteljice kako joj nije dostavljeno na očitovanje Mišljenje o vrednovanju inozemne visokoškolske kvalifikacije, klasa: UP/I-602-06/06-02/01019, urbroj: 355-03-01-16-0025 od dana 21. studenog 2016. godine, a koje je donijela Agencija u postupku donošenja rješenja klasa: UP/I-602-06/06-02/01019, urbroj: 355-03-01-16-0026 od dana 21. studenog 2016. godine, tuženik ističe kako je navedeno Mišljenje doneseno u postupku rješavanja u predmetnoj pravnoj stvari te da na isto nije moguće izjaviti žalbu pa prvostupaj-

sko tijelo nije imalo zakonsku obvezu dostaviti Mišljenje žaliteljici, već se žaliteljica u žalbi izjavljenoj na rješenje Agencije od dana 21. studenog 2016. godine mogla osvrnuti i na navode iz Mišljenja Agencije.»

20. U obrazloženju osporene drugostupanjske presude u bitnome je navedeno:

»Treba prvenstveno reći da iz podataka spisa predmeta proizlazi kako je u ranijem tijeku postupka presudom Upravnog suda u Zagrebu, poslovni broj: USI-2460/14 od 25. svibnja 2016., poništeno ranije rješenje tuženika od 26. svibnja 2014. te je tuženiku naloženo donijeti novu odluku po žalbi tužiteljice budući da spisu predmeta nije bila priložena uputa Nacionalnog ENIC/NARIC ureda, niti mišljenje Vijeća za priznavanje inozemnih visokoškolskih kvalifikacija o pozitivnom vrednovanju predmetne kvalifikacije, niti je isto dano na uvid tužiteljici radi očitovanja, te je utvrđeno da u prvostupanjskom rješenju nedostaje obrazloženje na temelju kojih kriterija je izvršena procjena razine odnosno stupnja inozemne visokoškolske kvalifikacije, kao i da tijekom upravnog postupka nije otklonjen prigovor tužiteljice kako je već izvršeno priznavanje iste inozemne visokoškolske kvalifikacije u vezi primjene članka 9. stavka 4. Zakona o priznavanju inozemnih obrazovnih kvalifikacija (Narodne novine, broj: 158/03. i 198/03., dalje: Zakon o priznavanju inozemnih obrazovnih kvalifikacija) kojom prilikom je bio priznat veći stupanj obrazovanja od onog priznatog tužiteljici.

Ovaj Sud nalazi da je u ponovljenom upravnom postupku u izvršenju navedene pravomoćne presude prvostupanjskog suda, postupljeno sukladno dobivenoj uputi u cijelosti, te su sada u novom upravnom postupku otklonjeni prigovori tužiteljice, što je prvostupanjski sud prihvatio, a prihvaća i ovaj Sud.

Naime, u odnosu na mjerodavno pravo treba reći kako je već presudom Upravnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: US-12116/2008-3 od 4. prosinca 2009. utvrđeno da zahtjev tužiteljice za priznanje visokoškolske kvalifikacije od 5. listopada 2006. treba riješiti primjenom odredbi Zakona o priznavanju inozemnih obrazovnih kvalifikacija, zbog čega nije osnovan prigovor tužiteljice da je mjerodavan Zakon o priznavanju istovrijednosti stranih školskih svjedodžbi i diploma (Narodne novine, broj: 57/96. i 21/00.) koji je bio važeći u vrijeme kada je tužiteljica stekla diplomu. U konkretnoj situaciji nije primjenjiv ni članak 116. stavak 2. Zakona o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju (Narodne novine, broj: 123/03., 198/03., 105/04., 174/04., 2/07., 46/07., 45/09., 63/11., 94/13., 139/13., 101/14., 60/15., 131/17. i 96/18.) na koji upućuje tužiteljica jer se ovdje radi o priznavanju stečene kvalifikacije studiranjem na visokom učilištu izvan Republike Hrvatske.

Nadalje, člankom 9. stavkom 1. Zakona o priznavanju inozemnih obrazovnih kvalifikacija propisano je da stručno i akademsko priznavanje inozemnih visokoškolskih kvalifikacija obavlja Agencija za znanost i visoko obrazovanje na temelju prethodnog vrednovanja kvalifikacije čije se priznavanje traži i preporuke Nacionalnog ENIC/NARIC ureda. Stavkom 2. istog članka Zakona propisano je da vrednovanje iz stavka 1. ovoga članka provode stručna tijela javnog sveučilišta, veleučilišta ili visokih škola određena statutom, na temelju upute Nacionalnog ENIC/NARIC ureda. Stavkom 3. istog članka Zakona propisano je da iznimno od stavka 2. ovoga članka, vrednovanje iz stavka 1. ovoga članka provode i stručna tijela privatnih visokih učilišta, na temelju upute Nacionalnog ENIC/NARIC ureda, ali samo u svrhu akademskog priznavanja. Člankom 4. istog članka Zakona propisano je da jednom izvršeno pozitivno vrednovanje određene inozemne visokoškolske kvalifikacije ne podliježe ponovnom vrednovanju, već vrijedi za sve naredne slučajeve priznavanja istih visokoškolskih kvalifikacija.

Iz spisa predmeta proizlazi kako je u ponovljenom postupku Agencija za znanost i visoko obrazovanje dala mišljenje KLASA: UP/I-602-06/06-02/01019, URBROJ: 355-03–01-16-0025 od 21. studenoga 2016., prema kojem je vrednovanje inozemne visokoškolske kvalifikacije u smislu navedenog članka 9. Zakona o priznavanju inozemnih obrazovnih kvalifikacija izvršeno na temelju Pravilnika o vrednovanju inozemnih visokoškolskih kvalifikacija i Kriterijima za vrednovanje u postupku stručnog priznavanja inozemnih visokoškolskih kvalifikacija od 24. svibnja 2011.

U ovom ponovljenom postupku vrednovanje inozemne obrazovne kvalifikacije je proveo Nacionalni ENIC/NARIC ured Agencije za znanost i visoko obrazovanje budući da takvo vrednovanje zbog pro-

teka vremena više nije bilo moguće provesti od strane stručnih tijela javnog sveučilišta, veleučilišta ili visokih škola jer ista više nisu organizirana s nadležnošću za postupak navedenog vrednovanja.

U odnosu na žalbeni prigovor u kojem tužiteljica ističe slučaj ... kao imatelja istovrijedne diplome onoj koju je stekla tužiteljica, odnosno diplome Schiller International University, Dunedine, Florida, SAD, koji je nakon završenog istovjetnog studijskog programa poslovnog upravljanja nakon stjecanja inozemne visokoškolske kvalifikacije Bachelor of Business Administration in International Business temeljem vrednovanja stekao stručni naziv diplomirani ekonomist, ovaj Sud nalazi pravilnom ocjenu prvostupanjskog suda i javnopravnih tijela da priznavanje ove visokoškolske kvalifikacije u konkretnom slučaju nije usporedivo budući da je tijekom upravnog postupka utvrđeno kako ranije vrednovanje nije izvršeno sukladno Zakonu o priznavanju inozemnih obrazovnih kvalifikacija, već prema ranije važećem propisu, što nije sporno. Zbog navedenog ovaj Sud nalazi kako tužiteljica nije diskriminirana u svojim pravima iz razloga koje navodi u žalbi.

Prigovor tužiteljice kojim se u suštini iznosi tvrdnja o nemogućnosti sudjelovanja u upravnom postupku ovaj Sud ocjenjuje neosnovanim s obzirom da iz spisa predmeta jasno proizlazi kako je tužiteljica sudjelovala u svim fazama postupka. U odnosu na prigovor o propustu dostave mišljenja Agencije za znanost i visoko obrazovanje stranci, ovaj Sud nalazi da ne može utjecati na zakonitost osporene presude, budući da je tužiteljica kroz obrazloženje odluke tuženika upoznata s navedenim te se o sporu o tome i očitovala.

Konačno treba reći da je po ocjeni ovog Suda u obrazloženju osporene presude navedeno da je tužba osnovana zbog očite omaške učinjene prilikom pisanja koja, s obzirom na naprijed navedeno, nije od utjecaja na drukčije rješavanje ove upravne stvari. Pri tome Sud upućuje na odredbu članka 64. ZUS-a.

Podnositeljica je osporenu drugostupanjsku presudu primila 2. studenoga 2020.

III. PRIGOVORI PODNOSITELJICE

21. Podnositeljica u ustavnoj tužbi, u bitnome, navodi da je završivši studijski program poslovnog upravljanja na visokoškolskoj ustanovi »Schiller International University«, Dunedine, Florida, Sjedinjene Američke Države, 20. prosinca 2002. stekla inozemnu visokoškolsku kvalifikaciju Bachelor of Business Administration in International Business«. Smatra da joj pripada pravo da na temelju postupka vrednovanja inozemne diplome stekne stručni naziv »diplomirani ekonomist« i, shodno tome, nakon stupanja na snagu »bolonjskog sustava«, naziv »magistar ekonomije« kao i druge osobe koje su završile isti sveučilišni studij, u istom razdoblju i na istom sveučilištu te su u postupku priznanja inozemne diplome u Republici Hrvatskoj, nakon postupka vrednovanja, stekle stručni naziv »diplomirani ekonomist«, a nakon stupanja na snagu »bolonjskog sustava« naziv »magistar ekonomije«. Unatoč tome, nakon postupka priznavanja kojeg je započela 2006. godine te vođenja postupka preko 14 godina, nakon 3 upravna postupka i 2 ukidne odluke prvostupanjskog suda, osporenim presudama nije stekla stručni naziv »diplomirani ekonomist« odnosno »magistar ekonomije« nego je neopravdano stekla stručni naziv »prvostupnice«, odnosno kvalifikacije koja stječe završetkom preddiplomskog sveučilišnog studija. Podnositeljica smatra da je to stavlja u »niži položaj«, niže od stupnja koji su stekle sve ostale osobe sa završenim istovjetnim studijskim programom u isto vrijeme ili dvije do tri godine ranije, to jest svi imatelji istovrijedne diplome odnosno visokoškolske klasifikacije poput njezine. Tvrdi da je njezina predmetna inozemna diploma morala biti izjednačena s diplomom studija »Poslovna ekonomija«, smjer »Organizacija i management«, Ekonomskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, nakon kojeg se stječe stručni naziv »magistar ekonomije«.

22. Nadalje u tom pogledu navodi da je legitimno očekivala da će Agencija odlučiti jednako kao što je odlučila u nizu istovjetnih slučajeva do tada, između ostalog i u slučaju njezinog brata (prilažući rješenje u pogledu svojeg brata) koji je stekao diplomu istog sveučilišta, nakon završenog istog studijskog programa poslovnog upravljanja i nakon stjecanja istovjetne inozemne visokoškolske kvalifikacije te u postupku priznavanja u Republici Hrvatskoj stekao stručni naziv »diplomirani ekonomist«, a shodno tome i stručni naziv »magistar ekonomije«. Obrazlažući dodatno svoja legitimna očekivanja, navodi da ih je imala i u pogledu toga da će Agencija (pri citiranju sadržaja izostavljen je poseban način označavanja teksta):

– primjenjivati važeće zakonske propise, a u trenutku kada je 05.10.2006. godine Podnositeljica podnijela Zahtjev za priznavanje svoje diplome na snazi je već bio Zakon o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju (NN 123/2003, 198/2003, 105/2004, 174/2004) koji kod sveučilišnog studija više nije predviđao sveučilišni dodiplomski studij, već preddiplomski studij, diplomski studij i poslijediplomski studij.

– sukladno članku 9. stavka 2. Zakona o priznavanju inozemnih obrazovnih kvalifikacija (NN 158/03 i 198/03), stručno i akademsko priznavanje visokoškolskih kvalifikacija koje obavlja na temelju prethodnog vrednovanja kvalifikacije čije se priznavanje traži i preporuke Nacionalnog ENIC/NARIC ureda, provoditi stručna tijela javnog sveučilišta, veleučilišta ili visokih škola određena statutom, na temelju upute Nacionalnog ENIC/NARIC ureda;

– sukladno članku 9. stavku 4. Zakona o priznavanju inozemnih obrazovnih kvalifikacija (NN 158/03 i 198/03), jednom izvršeno pozitivno vrednovanje određene inozemne visokoškolske kvalifikacije vrijediti za sve naredne slučajeve priznavanja istih visokoškolskih kvalifikacija te da ne podliježe ponovnom vrednovanju;

– sukladno članku 30. Zakona o općem upravnom postupku, Podnositeljici se treba omogućiti izjašnjavanje o svim činjenicama, okolnostima i pravnim pitanjima važnim za rješavanje upravne stvari ako odluka u postupku ima negativan učinak na njezine pravne interese ili kada je to propisano zakonom, a što ista nije dobila.«

23. Podnositeljica smatra da je pozivanje prvostupanjskog suda na različitost zakonskih propisa koji su vrijedili u vrijeme u koje je zahtjev podnio njezin brat neosnovano jer ti propisi ni na koji način ne propisuju kriterije za vrednovanje, a upravo su oni ključni za donošenje predmetne odluke. U tom smislu nadalje navodi (pri citiranju sadržaja izostavljen je poseban način označavanja teksta):

»Neosporna je činjenica da ... i Podnositeljica imaju potpuno istovjetne diplome stečene na istom inozemnom studiju po istovjetnom programu, da su oboje diplomirali prije stupanja Bolonje te da je ... priznat status 'diplomirani ekonomist', a shodno tome 'magistar ekonomije', dok Podnositeljici nije.

Po određenim kriterijima, koji ostaju nepoznati jer nisu izloženi niti jednim Rješenjem, te niti jednom Presudom, visokoškolska kvalifikacija/diploma 'Bachelor of Business Administration in International Business' stečena na Schiller International University, Dunedine, Florida, SAD, u jednom trenutku u Republici Hrvatskoj znači stjecanje naziva 'diplomirani ekonomist' i shodno tome 'magistar ekonomije', dok u drugom trenutku, takva visokoškolska kvalifikacija/diploma u Republici Hrvatskoj znači stjecanje naziva 'prvostupnik ekonomije' čime se nedvojbeno krše prava ovdje Podnositeljice na jednakost u postupanju i jednakovrijednost stečenog obrazovanja.

Podnositeljica ističe kako je ponovno izostalo obrazloženje Visokog Upravnog suda RH jer primjena dva različita propisa samo po sebi ne otklanja postojanje diskriminacije.

Dakle, iako je razvidno da su na identične slučajeve bili primjenjivani različiti propisi, ostaje nejasno kako se identična razina visokoškolske inozemne kvalifikacije za jednu skupinu osoba za vrijeme primjene Zakona o priznavanju istovrijednosti stranih školskih svjedodžbi i diploma (NN 57/1996, 21/2000, 158/2003) može tretirati na jedan, bitno različit način od Podnositeljicinog slučaja samo iz razloga što je podnijela Zahtjev za vrijeme primjene Zakona o priznavanju inozemnih obrazovnih kvalifikacija (NN 158/03 i 198/03). Također, niti je-

dan od ova dva propisa ne propisuje konkretne kriterije za vrednovanje da bismo mogli razlik, a u konačnosti i odluku, opravdati različitim zakonskim okvirom.

Podnositeljica smatra kako kriteriji i upute za vrednovanje visokoškolske inozemne kvalifikacije moraju biti jednaki za sve osobe koje su završile isti stupanj inozemnog obrazovanja te su u identičnom položaju, a državljani su Republike Hrvatske, što u njenom slučaju nije ostvareno. Svako drugačije tumačenje dovodi u pitanje vladavinu prava kao jednu od najviših vrednota ustavnog poretka Republike Hrvatske. Takvom nelogičnom primjenom zakonskih propisa i neujednačenim kriterijima, koji su i dalje ostali potpuno neobrazloženi u svim ranijim odlukama, nedvojbeno se krše prava Podnositeljice na jednakost u postupanju i istovrijedno st stečenog obrazovanja.

Pored toga, podnositeljica ukazuje kako čak i danas, 14 godina nakon što je ona podnijela Zahtjev za priznavanjem inozemne visokoškolske kvalifikacije, studenti koji studiraju na Ekonomskom fakultetu-Zagreb, a upisali su po 'starom programu', prije akademske godine 2005/2006 kada je stupio na snagu sustav Bologne, završetkom studija stječu naziv 'diplomirani ekonomist', a shodno tome i pravo koristiti naziv te sva prava koja idu uz stjecanje naziva 'magistar ekonomije', a kako je propisano člankom 116. stavkom 2. Zakona o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju, koji je trenutno na snazi.

No, unatoč zakonskom propisu koji upisanim studentima u Republici Hrvatskoj po tzv. 'starom programu' bez da su diplomirali do današnjeg dana osigurava pravo na stjecanje naziva diplomirani ekonomist i shodno tome magistar ekonomije, Podnositeljici koja je završila studij i stekla visokoškolsku kvalifikaciju (diplomu) po takvom programu prije stupanja Bologne, takvo pravo je uskraćeno, što je eklatantna i potpuno neosnovana diskriminacija te dovodi do zaključka kako Podnositeljica nije jednaka pred zakonom kao i ostale osobe u identičnoj situaciji.

Pored svega navedenog, Tužiteljica želi i naglasiti kako je završila potreban broj predmeta i stekla potreban broj bodova koji prema obračunu američkog i europskog načina vrednovanja boda predstavlja potreban broj bodova koji se traži po tzv. sustavu Bologne te da po tom sustavu nije mjerodavan kriterij broj godina studiranja nego broj predmeta i bodova, a koje je Podnositeljica stekla kao da je studirala pet godina u Republici Hrvatskoj pa da i po tim kriterijima ima pravo na naziv 'magistar ekonomije'.

Dokaz: Odluka Ekonomskog fakulteta-Zagreb od 18.06.2019. (...)«

24. Podnositeljica nadalje navodi da joj tijekom vođenja postupka »nije omogućen niti uvid u predmet niti izjašnjavanje o sadržaju upute Nacionalnog ENIC/NARIC ureda niti o mišljenju Vijeća, a što su tijela bila dužna učiniti sukladno članku 11. i članku 30. Zakona o općem upravnom postupku«. Osim toga, »nikada tijelo nije niti Sudu dostavilo mišljenje Vijeća za priznavanje inozemnih visokoškolskih kvalifikacija o pozitivnom vrednovanju predmetne kvalifikacije« nego se »isto u Rješenjima spominje samo nazivom, odnosno opisno se navodi da je postupak proveden na temelju mišljenja Vijeća, dok ono kao takvo nije dano Podnositeljici na uvid niti na izjašnjavanje niti je ona u postupku upoznata sa sadržajem takvog mišljenja, a niti je dostavljeno Sudu«, a »u Rješenju iz 2006. godine uopće se niti ne spominje postojanje takvog mišljenja, a čak i da je predmetno mišljenje priloženo u postupku, a nije, nejasno je kako Sud smatra da treba primijeniti zakonske propise koji su bili na snazi u vrijeme Podnošenja Zahtjeva, a istovremeno prihvaća i uvažava puko spominjanje mišljenja Vijeća kao tijela koje u vrijeme podnošenja Zahtjeva nije niti bilo formirano, nego tek kasnije te se u prvom Rješenju iz 2006. godine nije niti spominjalo«.

25. Podnositeljica smatra da trenutak podnošenja zahtjeva ne bi trebao biti mjerodavan nego trenutak kad je ona stekla diplomu (2002. godina) pa kasnija godina podnošenja zahtjeva nikako ne bi trebala biti opravdanje da joj nije dano odgovarajuće priznanje, kao ni različita tijela koja su se mijenjala tijekom trajanja postupka, a o čijim mišljenjima ovisi sam postupak vrednovanja. No, čak i da je

mjerodavan trenutak podnošenja zahtjeva, tijela su donijela potpuno kontradiktorne odluke jer s jedne strane odlučuju da je mjerodavan zakon koji je vrijedio u vrijeme podnošenja zahtjeva, a s druge strane osnovne kriterije i mišljenja opravdavaju temeljem uputa i mišljenja donesenih temeljem kasnijih zakonskih propisa. U tom smislu, nadalje, u bitnome navodi (pri citiranju sadržaja izostavljen je poseban način označavanja teksta):

»Prvostupajnsko tijelo u prvom postupku vođenom 2006. godine, Rješenjem od dana 15.12.2006. godine, uopće nije navelo na temelju kojeg zakonskog propisa je provodilo postupak vrednovanja.

Upravni sud u Zagrebu Presudom od dana 04.12.2009. godine utvrdio je da je postupak proveden po Zakonu o izmjenama i dopunama Zakona o priznavanju inozemnih obrazovnih kvalifikacija (NN 138/06), koji uopće nije stupio na snagu u vrijeme kada je Podnositeljica podnijela svoj Zahtjev te je poništio prvostupajnsko Rješenje.

Tek u drugom Rješenju prvostupajnskog tijela od 18.01.2013. godine stoji da je vrednovanje provedeno na temelju zakona koji je u vrijeme podnošenja Zahtjeva bio na snazi, Zakona o priznavanju inozemnih obrazovnih kvalifikacija (NN 158/03, 198/03).

Tim Zakonom, važećim u konkretnom slučaju, je propisano u članku 9.

– stavku 1. da stručno i akademsko priznavanje inozemnih visokoškolskih kvalifikacija obavlja Agencija za znanost i visoko obrazovanje na temelju prethodnog vrednovanja kvalifikacije čije se priznavanje traži i preporuke Nacionalnog ENIC/NARIC ureda

– u stavku 2. da vrednovanje iz stavka 1. ovoga članka provode stručna tijela javnog sveučilišta, veleučilišta ili visokih škola određena statutom, na temelju upute Nacionalnog ENIC/NARIC ureda.

Međutim, iz odluke Rješenja prvostupajnskog tijela od 21.11.2016. godine, a kojeg je protuzakonito kasnije potvrdio Visoki upravni sud, navedeno je:

– da je u postupku priznavanja provedeno vrednovanje temeljem preporuke Nacionalnog ENIC/NARIC ureda od 24. svibnja 2011. godine, koje nije bilo na snazi u vrijeme podnošenja zahtjeva 2006. godine te se nije niti moglo primijeniti na ovaj slučaj

– da je vrednovanje provelo Vijeće za priznavanje inozemnih obrazovnih kvalifikacija, iako je u vrijeme podnošenja zahtjeva sukladno tadašnjem Zakonu koji se trebao primijeniti to vrednovanje trebalo provesti stručno tijela javnog sveučilišta, veleučilišta ili visokih škola određena statutom.

Dakle, Vijeće koje je navodno izvršilo vrednovanje, premda mišljenje istog Podnositeljica nikad nije dobila na uvid, imenovano je tek temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o priznavanju inozemnih obrazovnih kvalifikacija (NN 138/06), koji:

– nije bio na snazi u vrijeme podnošenja zahtjeva

– koji Zakon o izmjenama i dopunama je primijenilo Prvostupajnsko tijelo u prvom Rješenju iz 2006. godine pa je od Upravnog suda utvrđeno da je primijenjen pogrešan materijalni propis te ga u kasnijim postupcima Prvostupajnsko tijelo više nije primjenjivalo na ovaj slučaj.

Osim toga, preporuke Nacionalnog ENIC/NARIC ureda, na temelju kojih su donesene nezakonite odluke, evidentno nije bilo tada na snazi jer je doneseno tek u svibnju 2011. godine, odnosno 5 godina nakon podnošenja Zahtjeva.

No, sve i da se uzme u obzir da u to vrijeme kada je Podnositeljica podnijela Zahtjev djelovalo Vijeće za priznavanje inozemnih visokoškolskih kvalifikacija, koje također postupka po uputi Nacionalnog ENIC/NARIC ureda, a kako to Navodi prvostupajnsko tijelo u svojim Rješenjima, ostaje nejasno, a prvostupajnskom Presudom potpuno neobrazloženo, kako uputa istog tijela, Nacionalnog ENIC/NARIC ureda za potpuno istovjetne diplome stečena na istom inozemnom studiju po istovjetnom programu za jednog hrvatskog državljanina u Republici Hrvatskoj znači stjecanje akademskog naziva 'diplomirani ekonomist', odnosno, shodno tome, 'magistar ekonomije', a za Podnositeljicu Zahtjeva 'prvostupnik ekonomije'.

Dakle, upravni sud i prvostupajnsko tijelo u svojim kasnijim postupcima (drugom i trećem) provelo je postupak temeljem važećeg

zakona koji je vrijedio u vrijeme podnošenja zahtjeva, a najbitniji kriterij nije tada bio na snazi i najbitnije mišljenje je donijelo tijelo koje je formirano tek kasnije temeljem Zakona o izmjenama i dopunama, a koji je tek kasnije stupio na snagu i za koji je jasno bilo odlučeno da se ne primjenjuje na ovaj slučaj ...

Također, nejasno je kako isti sud, Upravni sud RH, dva puta predmet vraća na ponovni postupak i utvrđuje niz nepravilnosti, a da nakon toga javnopravna tijela donose gotovo identična Rješenja, pa onda isti sud treći put takvo Rješenje ocijeni osnovanim iako javnopravna tijela nisu postupila po prethodno navedenim uputama ...

Upravni Sud paušalno prihvaća neosnovan stav Ministarstva znanosti i obrazovanja da Podnositeljica navodno nije zakinuta time što vrednovanje inozemne visokoškolske kvalifikacije nije izvršilo stručno tijelo javnog sveučilišta, veleučilišta ili visokih učilišta određeno statutom, na temelju upute Nacionalnog ENIC/NARIC ureda jer da i Vijeće za priznavanje inozemnih visokoškolskih kvalifikacija također postupka po uputi Nacionalnog ENIC/NARIC ureda, pri čemu potpuno zanemaruje činjenice da niti je to tijelo osnovano po Zakonu koji se primjenjuje niti da je uputa ENIC/NARIC donesena 5 godina kasnije ...

Unatoč jasnoj uputi Upravnog suda u presudi pod poslovnim brojem Usl-2460/14 od 25.05.2016. godine i unatoč jasnim utvrđenjima koje se odredbe nesporno imaju primijeniti u ovom slučaju, u ovom postupku isti Sud je potpuno zanemario da u provedenom postupku nije postupano sukladno uputama, odnosno javnopravna tijela su potpuno zanemarila upute Suda i nisu otklonili niti jedan nedostatak.

Odjednom su Rješenja prvostupajnskog tijela ocijenjena kao zakonita, iako su identična onim ranije donesenima, a koje je sam Upravni sud ocjenjivao nezakonitim. U tom smislu, trećom odlukom Upravnog suda Podnositeljica je bitno zakinuta u svojim pravima, a odluka je donesena ovoga puta na štetu Podnositeljice jer se na njezine navode Upravni sud u Presudi nije očitovao, kao ni na upute iz Presude pod poslovnim brojem Usl-2460/14 te je potpuno nekritično i neosnovano ovoga puta prihvatio navode tuženika iz Rješenja od 27.02.2017. godine, a suprotno prethodnoj odluci Upravnog suda, a bez da uopće obrazloži na temelju čega su takvi navodi prihvaćeni.

(...)

Nadalje, još je u Presudi Upravnog suda u Zagrebu poslovni broj Usl-2460/14 od 25.05.2016. godine utvrđeno da se odredba članka 9. stavka 4. Zakona o priznavanju inozemnih visokoškolskih kvalifikacija nesporno imaju primijeniti u slučaju Zahtjeva Podnositeljice, odnosno da jednom izvršeno pozitivno vrednovanje visokoškolske kvalifikacije vrijedi za sve naredne slučajeve priznanja iste visokoškolske kvalifikacije, a što je također Presudom Upravnog suda od 19.09.2019. potpuno zanemareno.«

26. Podnositeljica nadalje, u bitnome, navodi (pri citiranju sadržaja izostavljen je poseban način označavanja teksta):

»Prema Presudi Visokog upravnog suda RH, Agencija za znanost i visoko obrazovanje je u mišljenju od 21.11.2016. godine obrazložila da je vrednovanje visokoškolske inozemne kvalifikacije izvršeno na temelju Pravilnika o vrednovanju inozemnih visokoškolskih kvalifikacija i Kriterijima za vrednovanje u postupku stručnog priznavanja inozemnih visokoškolskih kvalifikacija od 24.05.2011. godine, ali je izostalo detaljno obrazloženje i Podnositeljica nije dobila uvid u način vrednovanja inozemne visokoškolske kvalifikacije.

Također, navedeni akti ne sadrže klasifikacijsku oznaku, a prvostupajnsko tijelo se ne poziva niti na jednu odredbu navedenog Pravilnika ni Kriterija, tako da je neutemeljeno i nelogično stajalište Visokog upravnog suda Republike Hrvatske koje takvom paušalnom navođenju akata da je značenje u mjeri pravilno provedenog postupka, a posebno u odnosu na datum stupanja na snagu tih akata koje je 5 godina nakon podnošenja Zahtjeva Podnositeljice.

Sud ničim ne obrazlaže kako je u postupku priznavanja Nacionalni ENIC/NARIC ured dao svoju uputu tek kasnije, temeljem propisa koji su stupili na snagu 2011. godine, odnosno 5 godina nakon podnošenja Zahtjeva, a Vijeće, čije se mišljenje samo spominje i ne daje na uvid, nije niti postojalo kao tijelo u trenutku podnošenja Zahtjeva za vrednovanje nego je osnovano tek stupanjem na snagu kasnijeg zakona. S druge strane, isti taj Sud zauzima stajalište da je u postupku

vrednovanja mjerodavan Zakon koji je bio na snazi u vrijeme podnošenja Zahtjeva.

Postavlja se pitanje zašto Agencija ranije nije navela i dala uvid u način vrednovanja, nego tek nakon 5 godina vođenja postupka, a u kojem postupku bi zapravo trebao biti relevantan datum stjecanja diplome. Podredno, mjerodavan je datum podnošenja Zahtjeva, a to je 05.10.2006. godine, iako bi se podnositeljici pripadajuće pravo trebalo priznati neovisno o trenutku podnošenja Zahtjeva.

U Presudi Upravnog suda je zanemarena i nedvojbeno činjenica da Rješenje prvostupanskog tijela ne sadrži obrazloženje temeljem kojih kriterija je izvršena procjena razine, odnosno stupnja visokoškolske kvalifikacije.

Također, Sud nigdje nije obrazložio dovoljan broj bodova koji je Podnositeljica stekla, a koji prema obračunu američkog i europskog načina vrednovanja boda predstavlja potreban broj bodova koji se traži po tzv. sustavu Bologne.

U odnosu na prigovor Podnositeljice o propustu dostave mišljenja Agencije za znanost i obrazovanje, Visoki upravni sud RH nalazi da to ne može utjecati na zakonitost osporene Presude, budući da je tužiteljica kroz obrazloženje odluke tuženika upoznata s navedenim te se o sporu o tome i očitovala što također nije pravilno utvrđeno. Zakon o upravnom postupku člankom 30. propisuje kako se stranci u postupku mora omogućiti izjašnjavanje o svim činjenicama, okolnostima i pravnim pitanjima važnima za rješavanje upravne stvari. Bez prethodnog izjašnjavanja stranke postupak se može provesti samo ako se njezin zahtjev usvaja ili ako odluka u postupku nema negativan učinak na pravne interese stranke ili kad je tako propisano zakonom, a što nema podlogu u ovom konkretnom slučaju.

Osim toga Podnositeljici kao stranici je onemogućen i pristup svim potrebnim podacima na temelju kojih je tijelo donijelo odluku, sukladno članku 11. Zakona o općem upravnom postupku.

Također, samo opisno obrazlaganje prvostupanskog tijela, bez konkretnog akta, ne može se smatrati ispunjavanjem upute koju je Upravni sud tražio za provođenje postupka, a još manje ako isto nije niti dostavljeno Podnositeljici na uvid i očitovanje.

U odnosu na sve prigovore vezane za obrazloženje presude Upravnog suda u Zagrebu, Visoki upravni sud iste određuje kao očite omaške u pisanju koje nisu od utjecaja na drugačije rješavanje ove upravne stvari te na nijedan način ne daje nužna obrazloženja, a prigovore otklanja bez ikakvih dokaza, samo paušalno navodeći i priklanjajući se navodima tuženika, ne uzimajući u obzir, kako mjerodavne propise tako ni zdravu životnu logiku, uslijed čega dolazi do očite diskriminacije u odnosu na ovdje Podnositeljicu.

Nadalje, prigovore o iznošenju tvrdnje o nemogućnosti sudjelovanja u upravnom postupku Sud ocjenjuje neosnovanim, bez ikakvog obrazloženja, samo isticanjem da je tužiteljica sudjelovala u svim fazama postupka, što je nepravilno utvrđeno jer nije dobila na uvid uputu Nacionalnog ENIC/NARIC ureda, jer nije dobila na uvid niti mišljenje Vijeća za priznavanje inozemnih visokoškolskih kvalifikacija o pozitivnom vrednovanju predmetne kvalifikacije, niti je isto dano Podnositeljici radi očitovanja, kao što nedostaje i procjena razine odnosno stupnja inozemne visokoškolske kvalifikacije, a sve što je bilo određeno Rješenjima Upravnog suda u Zagrebu u prva dva postupka.«

IV. MJERODAVNO PRAVO

27. Mjerodavne odredbe Zakona o priznavanju inozemnih obrazovnih kvalifikacija (»Narodne novine« broj 158/03. i 198/03. – Uredba o izmjeni Zakona o priznavanju inozemnih obrazovnih kvalifikacija, u daljnjem tekstu: ZOPIOK) glase:

»Članak 4.

Postupak priznavanja inozemne obrazovne kvalifikacije pokreće se na zahtjev stranke i vodi na temelju dokaza i obavijesti o kvalifikaciji čije se priznavanje traži.

(...)

Obrazloženje rješenja kojim se odbija zahtjev iz stavka 1. ovoga članka mora sadržavati razloge za odbijanje priznavanja te, kada to okolnosti slučaja dopuštaju, uputu o mjerama koje podnositelj zahtjeva

može poduzeti radi uklanjanja postojećih zapreka za priznavanje, kao što su polaganje dopunskih ispita ili izrada dopunskih radova.«

V. OCJENA USTAVNOG SUDA

A) U odnosu na osporene presude

28. Ustavni sud utvrđuje da s obzirom na razloge i navode istaknute u ustavnoj tužbi, te činjenica i okolnosti konkretne pravne stvari postoje pretpostavke za odlučivanje o biti stvari u konkretnom slučaju.

29. U konkretnom slučaju u ustavnoj tužbi istaknuti prigovori podnositeljice otvaraju pitanje povrede prava na jednakost pred zakonom zajamčenog člankom 14. stavkom 2. Ustava, povrede jamstva sudske kontrole zakonitosti pojedinačnih akata upravnih vlasti i tijela koja imaju javne ovlasti propisanog člankom 19. stavkom 2. Ustava i povrede prava na pravično suđenje zajamčenog člankom 29. stavkom 1. Ustava, koji glase:

»Članak 14.

(...)

Svi su pred zakonom jednaki.«

»Članak 19.

(...)

Zajamčuje se sudska kontrola zakonitosti pojedinačnih akata upravnih vlasti i tijela koja imaju javne ovlasti.«

»Članak 29.

Svatko ima pravo da zakonom ustanovljeni neovisni i nepristrani sud pravično ... odluči o njegovim pravima i obvezama ...

(...)«

1) Načelna stajališta

a) Jednakost pred zakonom

30. Ustavni sud naglašava da su načela jednakosti i vladavine prava dvije od člankom 3. Ustava propisanih jedanaest najviših vrednota ustavnog poretka Republike Hrvatske i temelja za tumačenje Ustava.

Načelo jednakosti, koje svoju konkretizaciju nalazi, između ostaloga, u pravu na jednakost pred zakonom zajamčenu člankom 14. stavkom 2. Ustava, u ustavnopravnom smislu priječi diferenciranje adresata pravne norme bez objektivnog i razumnog opravdanja za to, a osobito po relevantnim kriterijima utvrđenim u članku 14. stavku 1. Ustava.

Vladavina prava pak obvezuje donositelje pojedinačnih pravnih akata uvažavati temeljne postulate sadržane u temeljnim odredbama Ustava. Pojedinačnim aktima se mogu određenim subjektima nametati ograničenja, ali ta ograničenja moraju biti razmjerna konstitucionalnom ili legalnom cilju koji se njima želi postići. Pritom teret koji se nameće pojedincu ne smije biti prekomjeran i u neizmjeru sa svrhom uvođenja ograničenja (usporedi primjerice s odlukom Ustavnog suda broj: U-III-5060/2017 od 1. ožujka 2018., www.usud.hr).

U tom pogledu, Ustavni sud ističe da nejednako postupanje prema međusobno neusporedivim adresatima pravne norme (osobama u bitno različitom pravnom i činjeničnom položaju) ne uzrokuje nužno, samo po sebi povredu prava na jednakost pred zakonom zajamčenog člankom 14. stavkom 1. Ustava, međutim nejednako postupanje prema međusobno usporedivim adresatima pravne norme (osobama koje s obzirom na njihov u bitnome isti pravni i činjenični položaj čine istu skupinu adresata pravne norme), za koje nadležno tijelo državne vlasti ne može dati objektivno

i razumno opravdanje u pogledu legitimnog cilja koji se time želi ostvariti i razmjernosti poduzete mjere s legitimnim ciljem, ima za svoju posljedicu povredu prava na jednakost pred zakonom zajamčenog člankom 14. stavkom 2. Ustava.

b) Jamstvo sudske kontrole zakonitosti pojedinačnih akata upravnih vlasti i tijela koja imaju javne ovlasti

31. Upravno sudovanje osigurava provedbu ustavnog jamstva iz članka 19. stavka 2. Ustava kojim se jamči sudska kontrola zakonitosti pojedinačnih akata upravnih vlasti i tijela koja imaju javne ovlasti (usporedi primjerice s odlukom i rješenjem Ustavnog suda broj: U-I-2753/2012 i dr. od 27. rujna 2016. /»Narodne novine« broj 94/16./).

Radi ostvarenja jamstva sudske kontrole pojedinačnih upravnih akata upravni spor je hrvatskim zakonodavstvom i uređen kao spor pune jurisdikcije u kojem sud mora imati mogućnost preispitivanja svih činjeničnih i pravnih pitanja te u kojem stranka ima prava zajamčena člankom 29. stavkom 1. Ustava.

c) Pravo na pravično suđenje

32. Pravo na pravično suđenje, zajamčeno člankom 29. stavkom 1. Ustava, skup je postupovnih jamstava kojima se osigurava pravičnost postupka. Ono ima tako važno mjesto u demokratskom društvu da ne može biti nikakvog opravdanja za restriktivno tumačenje tih jamstava. Načelo pravičnosti sudskog postupka treba poštovati u svim okolnostima. Međutim, odgovor na pitanje što čini pravičan postupak ne može podlijegati jednom nepromjenjivom pravilu, već ovisi o svim okolnostima svakog pojedinog postupka. Osnovna zadaća Ustavnog suda pri ocjeni prigovora koji potpadaju pod članak 29. Ustava jest razmotriti čitav postupak kao cjelinu, a ne na temelju jednog izoliranog čimbenika, događaja ili aspekta, iako nije isključeno da jedan određeni čimbenik može biti od odlučujućeg značaja pri ocjeni pravičnosti postupka (usporedi s odlukama Ustavnog suda broj: U-III-3911/2018 od 26. rujna 2019. i broj: U-III-3538/2017 od 18. travnja 2017., obje na www.usud.hr).

Ustavni sud ponavlja da je sadržaj prava na pravično suđenje zajamčeno člankom 29. stavkom 1. Ustava ograničen na postupovna jamstva pravičnog suđenja. Dakle, pravo na pravično suđenje jamči postupovnu, a ne materijalnu pravičnost. Kad je riječ o primjeni materijalnog prava od strane sudova, koju će metodu tumačenja pritom primijeniti, stvar je njihovog odabira i nije predmet ustavnosudske ocjene, pod uvjetom da način na koji tumače i primjenjuju mjerodavno pravo u svakom pojedinom predmetu ima racionalnu osnovu i objektivno opravdanje i ne dovodi do povrede ustavnih prava stranaka u postupku. Uloga Ustavnog suda ograničena je na ispitivanje jesu li učinci takvog tumačenja, odnosno primjene prava suglasni s Ustavom i jesu li u konkretnom predmetu doveli do povrede ustavnih prava podnositelja ustavne tužbe. Stoga su obrazloženja sudskih odluka iznimno važna jer je nedostatak relevantnih i dostatnih razloga za ocjene kakve su odlukom dane prvi i najvažniji znak koji upućuje na proizvoljno odlučivanje (usporedi, primjerice, s odlukama Ustavnog suda broj: U-III-3602/2018 od 10. prosinca 2020., broj: U-III-4792/2017 od 9. srpnja 2019. i broj: U-III-2886/2018 od 11. rujna 2019., sve na www.usud.hr).

Ustavni sud je u svojoj dosadašnjoj praksi iznio stajalište da pretjerani (ekscesivni) formalizam u odlučivanju/suđenju postoji onda kad su pravna stajališta proizvod »mehaničke« primjene pozitivnog prava, bez uzimanja u obzir konteksta i bez sagledavanja pravnog problema kao jedinstvene cjeline. S aspekta zaštite ustavnih prava podnositelja, ali i s aspekta temeljnih vrijednosti ustavnog poretka Republike Hrvatske, takva je primjena pozitivnog prava na

konkretnu slučajevu neprihvatljiva (vidi primjerice odluku Ustavnog suda broj: U-III-2184/2009 od 13. studenoga 2014., »Narodne novine« broj 145/14.).

Jamstva prava na pravično suđenje, sadržana u članku 29. stavku 1. Ustava primjenjuju se i na upravni spor (usporedi primjerice s odlukom Ustavnog suda broj: U-III-1001/2007 od 7. srpnja 2010., »Narodne novine« broj 90/10.).

2) Primjena načelnih stajališta na predmetni slučaj

33. Kao što je navedeno još u obrazloženju presude prvostupanskog suda broj: Usl-2460/14-15 od 25. svibnja 2016., kojom je usvojen podnositeljičin tužbeni zahtjev za poništenje jednog od prethodnih drugostupanskih rješenja u razmatranom predmetu, obrazloženje rješenja kojim se odbija zahtjev za priznavanja inozemne obrazovne kvalifikacije mora sadržavati razloge za odbijanje priznavanja te, kada to okolnosti slučaja dopuštaju, uputu o mjerama koje podnositelj zahtjeva može poduzeti radi uklanjanja postojećih zapreka za priznavanje, kao što su polaganje dopunskih ispita ili izrada dopunskih radova (članak 4. stavak 4. ZoPIOK-a). U tom obrazloženju je, među ostalim, navedeno i sljedeće:

– »u spisu predmeta nije priložena uputa Nacionalnog ENIC/NARIC ureda, niti mišljenje Vijeća za priznavanje inozemnih visokoškolskih kvalifikacija o pozitivnom vrednovanju predmetne kvalifikacije, niti je isto dano na uvid tužiteljici radi očitovanja, na koju okolnost ona upire u podnescima od 10. travnja 2015. i od 19. svibnja 2016.«

– »... u osporenom rješenju nedostaje obrazloženje koje se odnosi na bitnu činjenicu, a to je na temelju kojih kriterija je izvršena procjena razine, odnosno stupnja inozemne visokoškolske kvalifikacije temeljem kojih je zaključeno da se inozemnoj visokoškolskoj kvalifikaciji Bachelor of Business Administration in International Business priznaje jednaka pravna valjanost s odgovarajućom kvalifikacijom koja se stječe završetkom preddiplomskog sveučilišnog studija u Republici Hrvatskoj. (...)«

– »Kako osporenim rješenjem nisu otklonjeni istaknuti prigovori tužiteljice, niti je iz istog razvidno temeljem kojih kriterija je izvršena procjena razine, odnosno stupnja inozemne visokoškolske kvalifikacije osnovom kojih je zaključeno da se inozemnoj visokoškolskoj kvalifikaciji Bachelor of Business Administration in International Business priznaje jednaka pravna valjanost s odgovarajućom kvalifikacijom koja se stječe završetkom preddiplomskog sveučilišnog studija u Republici Hrvatskoj, to isto ne može ocijeniti zakonitim.«

34. U obrazloženju prvostupanskog i drugostupanskog rješenja koji su prethodili presudama osporenim u ovom ustavnosudskom postupku, Agencija i Ministarstvo su naveli da više ne postoje stručna tijela koja su provodila vrednovanje inozemne visokoškolske kvalifikacije pojedinca pa vrednovanje predmetne kvalifikacije može obaviti, kao nadležno tijelo, Nacionalni ENIC/NARIC Ured Agencije, koji je to učinio i utvrdio sljedeće:

– da su visoko učilište koje je dodijelilo kvalifikaciju i program studija čijim se završetkom stječe predmetna kvalifikacija priznati kao dio sustava visokog obrazovanja Sjedinjenih Američkih Država (izvor: *Council for Higher Education Accreditation*);

– da studijskom programu mogu pristupiti kandidati koji su prethodno stekli kvalifikaciju završetkom srednjeg obrazovanja i da je nominalno trajanje studija 4 godine;

– visokoškolska kvalifikacija *Bachelor of Business Administration in International Business* predstavlja prvu razinu visokoškolskog obrazovanja u Sjedinjenim Američkim Državama i pruža pristup drugoj razini visokog obrazovanja (*Master's programme*);

– to se, prema mišljenju Nacionalnog ENIC/NARIC ureda, može usporediti s visokoškolskom kvalifikacijom koja se u Republici

Hrvatskoj, u skladu sa Zakonom o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju, stječe završetkom preddiplomskog sveučilišnog studija.

U drugostupanjskom rješenju je pri tome, među ostalim, izneseno stajalište da navodi podnositeljica da obzirom da je diplomirala 2002. godine mora imati stručno zvanje i prava koja je tada stekla nisu utemeljeni jer je ona podnijela zahtjev za priznavanje inozemne visokoškolske kvalifikacije 5. listopada 2006., kada je u Republici Hrvatskoj na snazi bio ZoPIOK, a ne Zakon o priznavanju istovrijednosti stranih školskih svjedodžbi i diploma (»Narodne novine« broj: 57/96. i 21/00.), na temelju kojeg je njezinom bratu priznata visoka stručna sprema i stručni naziv diplomirani ekonomist.

35. Prvostupanjski sud se u prvostupanjskoj presudi suglasio s Agencijom i Ministarstvom. Podnositeljica je u žalbi protiv te presude navela, među ostalim, da joj tijekom postupka nije omogućen ni uvid ni izjašnjavanje o sadržaju upute Nacionalnog ENIC/NARIC ureda ni mišljenja Vijeća za priznavanje inozemnih visokoškolskih kvalifikacija o pozitivnom vrednovanju predmetne kvalifikacije, na temelju kojih je tuženik navodno donio pobijano rješenje. Također je navela da je zanemarena nedvojbeno činjenica da pobijano rješenje tuženika ne sadrži obrazloženje na temelju kojih kriterija je izvršena procjena razine, odnosno stupnja inozemne visokoškolske kvalifikacije. Smatra da je samim time potpuno promašeno pozivanje prvostupanjskog suda na različitost zakonskih propisa koji su vrijedili u vrijeme kada je zahtjev podnio podnositeljičin brat s obzirom da zakonski propisi na koje se poziva prvostupanjski sud uopće ni na koji način ne propisuju kriterije za vrednovanje, a upravo su kriteriji za vrednovanje ključni kod donošenja odluke. U tom pogledu je istakla da njezin brat ima diplomu istovjetnu njejoj, stečenu na istom inozemnom studiju po istovjetnom programu »prije Bolonje«, pri čemu je on stekao naziv »diplomirani ekonomist« i shodno tome »magistar ekonomije«, a ona ga nije stekla. Nadalje je navela da u trenutku pisanja žalbe, dakle 13 (trinaest) godina nakon što je podnijela zahtjev za priznanjem inozemne visokoškolske kvalifikacije, studenti koji studiraju na Ekonomskom fakultetu u Zagrebu, a upisali su po tzv. »starom programu«, prije akademske godine 2005./2006., kada je krenuo »bolonjski sustav«, završetkom studija stječu naziv »diplomirani ekonomist«, a shodno tome i pravo koristiti naziv te sva prava koja idu uz stjecanje naziva »magistar ekonomije«, pozivajući se pri tome na zakonske odredbe i odredbe internih akata Ekonomskog fakulteta u Zagrebu (za te odredbe vidi točku 18. obrazloženja ove odluke i rješenja). Podnositeljica je u toj žalbi iznijela i podrednu argumentaciju prema kojoj, čak kad bi bio bitan trenutak kada je podnesen zahtjev za priznanje strane visokoškolske kvalifikacije, ispunjava sve pretpostavke – po Kriterijima o vrednovanju inozemnih visokoškolskih kvalifikacija i ostalim zakonskim propisima i podzakonskim aktima – da stekne naziv »diplomirani ekonomist« i shodno tome »magistar ekonomije«, koji se stječe završetkom preddiplomskog i diplomskog sveučilišnog studija. U tom je smislu navela da je položila potreban broj predmeta i stekla potreban broj bodova, koji prema obračunu američkog i europskog načina vrednovanja boda predstavljaju potreban broj bodova koji se traži po tzv. »Bolonji« jer najvažniji kriterij nije broj godina studiranja nego broj predmeta i bodova, koje ona ima kao da je studirala 5 (pet) godina u Republici Hrvatskoj, a sveučilište, program studija koji je završila i stečeni naziv ispunjavaju i sve ostale potrebne kriterije.

36. U obrazloženju drugostupanjske presude navedeno je, među ostalim, da prigovor glede propusta dostave mišljenja Agencije podnositeljici ne može utjecati na zakonitost prvostupanjske presude jer je podnositeljica »kroz obrazloženje odluke tuženika upoznata s navedenim te se o sporu o tome i očitovala«. Visoki upravni sud se

obrazloženju drugostupanjske presude nije očitovao na ostale žalbene prigovore navedene u točki 35. obrazloženja ove odluke i rješenja, o kojima ništa nije rečeno ni u prvostupanjskoj presudi.

37. Vezano uz sve do sada navedeno, Ustavni sud ocjenjuje da prvostupanjski i drugostupanjski sud u obrazloženjima osporenih presuda nisu iznijeli i obrazložili dostatne i relevantne (ustavno) pravno prihvatljive razloge iz kojih bi bilo razvidno zašto je u konkretnom slučaju podnositeljica tretirana drugačije od svojeg brata samo na temelju toga što su njihovi predmetni zahtjevi za priznavanje inozemne obrazovne kvalifikacije – obje stečene »prije Bolonje«, na istom inozemnom studiju na istoj ustanovi i po istovjetnom programu – podneseni u različitim trenucima, u kojima su na snazi bili drugi mjerođavni propisi, ali ne nužno uopće ili dostatno različiti kriteriji u pogledu uređenja predmetnog pitanja.

38. Ustavni sud u tom smislu ističe da se obrazloženje prvostupanjske i drugostupanjske presude pozivaju na to da se podnositeljčina predmetna kvalifikacija, prema mišljenju Nacionalnog ENIC/NARIC ureda, može usporediti s visokoškolskom kvalifikacijom koja se u Republici Hrvatskoj, u skladu sa Zakonom o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju, stječe završetkom preddiplomskog sveučilišnog studija.

Takva ocjena počiva na argumentu snage (u vidu autoriteta i kompetentnosti) tijela koje je izrazilo takvo mišljenje, a ne na snazi argumenata jer to tijelo za osporenu ocjenu navodi samo sljedeće formalne razloge: da predmetnom američkom studijskom programu mogu pristupiti kandidati koji su prethodno stekli kvalifikaciju završetkom srednjeg obrazovanja, da je nominalno trajanje tog studija 4 (četiri) godine te da visokoškolska kvalifikacija *Bachelor of Business Administration in International Business* predstavlja prvu razinu visokoškolskog obrazovanja u Sjedinjenim Američkim Državama, pružajući pristup drugoj razini visokog obrazovanja (*Master's programme*).

Pri tome, iako nije na Ustavnom sudu da nagađa što se time želi reći, Ustavni sud ne može ne primijetiti da je po svemu sudeći riječ o paraleli na liniji: *bachelor* = preddiplomski studij, a *master* = diplomski studij, to jest o tome da je u oba slučaja riječ o dvostupanjskom obrazovanju pa samim time prvi i drugi stupanj jednog obrazovanja »preslikavanjem« u bitnome odgovaraju prvom i drugom stupnju drugog obrazovanja.

39. Međutim, čak ni eventualnom takvom rukovodećom logikom, u svakom slučaju nije otklonjen ekscesivni formalizam u predmetnom sudskom postupanju, napose u kontekstu sljedećih prigovora podnositeljice:

– još i u trenutku pisanja žalbe protiv prvostupanjske presude, dakle 13 (trinaest) godina nakon što je podnijela zahtjev za priznanjem inozemne visokoškolske kvalifikacije, studenti koji studiraju na Ekonomskom fakultetu u Zagrebu, a upisali su po tzv. »starom programu«, prije akademske godine 2005./2006., kada je krenuo »bolonjski sustav«, završetkom studija stječu naziv »diplomirani ekonomist«, a shodno tome i pravo koristiti naziv te sva prava koja idu uz stjecanje naziva »magistar ekonomije«; podnositeljica se pri tome poziva na zakonske odredbe i odredbe internih akata Ekonomskog fakulteta u Zagrebu (za te odredbe vidi točku 18. obrazloženja ove odluke i rješenja).

– čak kad bi bio bitan trenutak kada je podnesen zahtjev za priznanje strane visokoškolske kvalifikacije, ona ispunjava sve pretpostavke – po Kriterijima o vrednovanju inozemnih visokoškolskih kvalifikacija i ostalim zakonskim propisima i podzakonskim aktima – da stekne naziv »diplomirani ekonomist« i shodno tome »magistar ekonomije«, koji se stječe završetkom preddiplomskog i diplomskog

sveučilišnog studija jer je položila potreban broj predmeta i stekla potreban broj bodova, koji prema obračunu američkog i europskog načina vrednovanja boda predstavljaju potreban broj bodova koji se traži po tzv. »Bolonji« jer najvažniji kriterij nije broj godina studiranja nego broj predmeta i bodova, koje ona ima kao da je studirala 5 (pet) godina u Republici Hrvatskoj, a sveučilište, program studija koji je završila i stečeni naziv ispunjavaju i sve ostale potrebne kriterije.

Drugim riječima, osporenim presudama i dalje nisu otklonjeni prigovori glede nenavodenja (sadržajnih) kriterija na temelju kojih je izvršena procjena razine odnosno stupnja podnositeljine inozemne visokoškolske kvalifikacije, a navođenje kojih je prvostupajnski sud zahtijevao još u svojoj presudi od 25. svibnja 2016. (vidi detaljnije u točki 33. obrazloženja ove odluke i rješenja).

40. Štoviše, sve kad bi u konačnici predmetna osporena ocjena glede razine kvalifikacije čak i bila ispravna, prethodno razmatrati ukupni kontekst (napose podnositeljino upućivanje na to da najvažniji kriterij nije broj godina studiranja nego broj predmeta i bodova), zahtijevao bi minimalno da se, na temelju članka 4. stavka 4. ZoPIOK-a, u obrazloženju rješenja navede uputa o mjerama koje podnositeljica može poduzeti radi uklanjanja postojećih zapreka za priznavanje, kao što su polaganje dopunskih ispita ili izrada dopunskih radova ili barem razlozi zbog kojih to okolnosti slučaja ne dopuštaju.

Ustavni sud pri tome napominje da se članak 4. stavak 4. ZoPIOK-a odnosi na situacije u kojima je zahtjev odbijen, dok je u podnositeljčinom predmetnom slučaju njezin zahtjev prihvaćen, ali je to ustavnopravno irelevantno jer je usprkos tome njezin zahtjev za višom kvalifikacijom implicitno odbijen time što je prihvaćen u odnosu na nižu kvalifikaciju od one koju podnositeljica zahtijeva tijekom petnaestak godina trajanja predmetnog postupka.

41. Ustavni sud naglašava da je u točki 40. obrazloženja ove odluke i rješenja riječ samo o podrednoj problematiki i da je glavni razlog usvajanja predmetne ustavne tužbe, kao što je prethodno navedeno, izostanak navođenja suštinskih kriterija na temelju kojih je izvršena procjena razine odnosno stupnja podnositeljine inozemne visokoškolske kvalifikacije, uz poseban dodatni naglasak na podnositeljine prigovore navedene u točki 39. obrazloženja ove odluke i rješenja.

S obzirom na navedeno, Ustavni sud u razmatranom slučaju ne može drugo nego utvrditi da su osporena pravna stajališta predmetnih tijela i upravnih sudova proizvod »mehaničke« primjene mjero-davnog prava, bez kontekstualiziranja i bez sagledavanja predmetne pravne problematike kao jedinstvene cjeline.

Pri tome je potrebno istaknuti i ustavnopravnu neprihvatljivost stajališta Ministarstva (iznesenog u odgovoru na žalbu protiv prvostupajnske presude) u pogledu (ne)dostavljanja podnositeljici mišljenja Agencije o vrednovanju njezine inozemne visokoškolske kvalifikacije. Naime, u tom je stajalištu navedeno da je to mišljenje »doneseno u postupku rješavanja u predmetnoj pravnoj stvari te ... na isto nije moguće izjaviti žalbu pa prvostupajnsko tijelo nije imalo zakonsku obvezu dostaviti Mišljenje žaliteljici« nego se podnositeljica »u žalbi izjavljenoj na rješenje Agencije od dana 21. studenog 2016. godine mogla osvrnuti i na navode iz Mišljenja Agencije« (vidi točku 19. obrazloženja ove odluke i rješenja).

Međutim, pitanje dopuštenosti posebne žalbe na to mišljenje (ustavno)pravno je irelevantno kao razlog za opravdanje njegovog nedostavljanja podnositeljici, napose u situaciji u kojoj je na njemu (kao cjelini), uvelike zasnovana ocjena o očito ključnom pitanju u predmetnoj stvari.

42. Sljedom svega navedenog, Ustavni sud ocjenjuje da u razmatranom slučaju nema objektivnog i razumnog opravdanja, to jest nije razvidan legitimni cilj koji opravdava razliku u ishodima postupka vođenih u povodu predmetnih zahtjeva podnositeljice i njezinog brata za priznavanje inozemne obrazovne kvalifikacije samo na temelju toga što su ti zahtjevi – u pogledu diploma stečenih »prije Bolonje«, na istom inozemnom studiju na istoj ustanovi i po istovjetnom programu – podneseni u različitim trenucima.

Stoga, Ustavni sud utvrđuje da za podnositeljicu negativan ishod predmetnog postupka, u okolnostima konkretne pravne stvari, ima za posljedicu povredu prava na jednakost pred zakonom zajamčenog člankom 14. stavkom 2. Ustava u vezi s jamstvom sudske kontrole zakonitosti pojedinačnih akata upravnih vlasti i tijela koja imaju javne ovlasti propisanim člankom 19. stavkom 2. Ustava i pravom na pravično suđenje zajamčenim člankom 29. stavkom 1. Ustava.

43. Stoga je na temelju članaka 73. i 76. Ustavnog zakona o Ustavnom sudu Republike Hrvatske (»Narodne novine« broj 99/99., 29/92. i 49/02. – pročišćeni tekst; u daljnjem tekstu: Ustavni zakon) odlučeno kao u točkama I. – III. izreke odluke.

B) U odnosu na zaštitu prava na suđenje u razumnom roku

1) Dopuštenost ustavne tužbe

44. U odluci broj: U-III-A-4885/2005 od 20. lipnja 2007., »Narodne novine« broj 67/07., Ustavni sud izrazio je sljedeće stajalište:

»Od prethodne pravne situacije treba razlikovati onu kod koje na nerazumnu duljinu odlučivanja o pravima, obvezama ili pravnim interesima stranaka u upravnim i upravnosudskim postupcima utječe činjenica što Upravni sud Republike Hrvatske i više puta vraća upravnu stvar na ponovni upravni postupak, najčešće zbog nepotpuno ili pogrešno utvrđenih činjenica. Takva upravna i upravnosudska praksa ukazuju na bitne nedostatke u sustavu postupovnog upravnog prava u Republici Hrvatskoj.

Budući da ni žalba ni tužba zbog šutnje administracije nisu namijenjene za ispravljanje tih nedostataka niti se tim pravnim sredstvima oni mogu ispraviti, Ustavni sud zaključuje da pravna sredstva namijenjena zaštiti protiv šutnje administracije sama po sebi ne predstavljaju djelotvorno domaće pravno sredstvo za navedene situacije.

Stoga Ustavni sud utvrđuje da u situacijama opetovanog ponavljanja upravnih postupaka zbog poništavanja upravnih akata i vraćanja predmeta na ponovni upravni postupak od strane Upravnog suda Republike Hrvatske ima razumnog opravdanja sagledavati ukupno trajanje upravnih i upravnosudskih postupaka zajedno, i na toj osnovi prosuđivati eventualnu povredu podnositeljevog ustavnog prava zajamčenog člankom 29. stavkom 1. Ustava i konvencijskog prava zajamčenog člankom 6. stavkom 1. Konvencije.«

45. U konkretnom slučaju podnositeljica je 5. prosinca 2008. podnijela tužbu Upravnom sudu Republike Hrvatske traživši poništenje rješenja Ministarstva od 8. rujna 2008. Upravni sud Republike Hrvatske poništio je to rješenje presudom od 4. prosinca 2009. i vratio predmet Ministarstvu na ponovni postupak. Tijekom daljnjeg predmetnog postupka još jednom je došlo do poništenja rješenja Ministarstva. Naime, Upravni sud u Zagrebu je presudom od 25. svibnja 2016. poništio rješenje Ministarstva od 26. svibnja 2014. i naložio Ministarstvu odlučiti o žalbi podnositeljice u roku od šezdeset dana.

Uvažavajući činjenicu da je u konkretnom slučaju dva puta došlo do poništavanja upravnog akta i vraćanja predmeta na ponovni postupak, Ustavni sud utvrđuje da je ustavna tužba u konkretnom slučaju dopuštena i u dijelu koji se tiče zaštite prava na suđenje u razumnom roku te će razmotriti njezinu osnovanost i u tom dijelu.

2) Osnovanost ustavne tužbe

46. Ustavni sud ponavlja da se razumnost duljine postupka uvijek mora procjenjivati u svjetlu okolnosti konkretnog slučaja prema sljedećim kriterijima: složenost predmeta, ponašanje podnositelja i nadležnih tijela, te važnost predmeta postupka za podnositelja.

a) Duljina upravnog i upravnosudskog postupka

47. U skladu s praksom Ustavnog suda (stajališta izražena u odluci broj: U-III-A-4885/2005) potrebno je sagledati ukupno trajanje upravnog i upravnosudskog postupka zajedno.

Razmatrano razdoblje započelo je 21. prosinca 2006. kada je podnositeljica podnijela žalbu protiv rješenja prvostupanijskog tijela od 15. prosinca 2006. jer je tada nastao »spor« u smislu članka 29. stavka 1. Ustava. Ustavni sud utvrđuje da je postupak u ovoj pravnoj stvari od podnošenja žalbe u upravnom postupku do podnositeljčinog zaprimanja osporene drugostupanijske presude (2. studenoga 2020.) trajao ukupno trinaest (13) godina, deset (10) mjeseci i dvanaest (12) dana.

b) Složenost upravnog predmeta

48. Ustavni sud utvrđuje da se u konkretnom slučaju ne radi o osobito složenom predmetu.

c) Postupanje nadležnih upravnih tijela i upravnih sudova

49. U konkretnom slučaju postupak se višekratno vodio pred upravnim tijelima i upravnim sudom te Ustavni sud ocjenjuje da je postupak vođen osobito neučinkovito.

d) Ponašanje podnositeljice ustavne tužbe

50. Podnositeljica ustavne tužbe nije pridonijela duljini postupka.

51. Imajući u vidu ukupno trajanje postupka od preko 13 godina, činjenicu da nije riječ o osobito složenom predmetu te da podnositeljica nije pridonijela tom trajanju, Ustavni sud ocjenjuje da je podnositeljici povrijeđeno pravo na suđenje u razumnom roku, koje je zajamčeno člankom 29. stavkom 1. Ustava.

52. Utvrdivši da je ustavna tužba osnovana, u smislu članka 63. stavaka 1. i 2. Ustavnog zakona donesena je odluka kao u točkama I. i IV. izreke odluke.

Na temelju članka 31. stavaka 4. i 5. Ustavnog zakona određuje se da je predsjednik prvostupanijskog suda dužan dostaviti Ustavnom sudu pisanu obavijest o datumima donošenja i otpreme odluke u roku od osam (8) dana od dana njezine otpreme, a najkasnije osam (8) dana od isteka roka određenog u točki IV. izreke odluke.

53. U skladu s člankom 63. stavkom 3. Ustavnog zakona, donesena je odluka kao u točkama V. i VI. izreke odluke.

Ustavni sud utvrđuje visinu naknade zbog povrede ustavnog prava na suđenje u razumnom roku uzimajući u obzir okolnosti svakog pojedinog predmeta, uz istodobno uvažavanje ukupnih gospodarskih i socijalnih prilika u Republici Hrvatskoj.

54. Odluka o objavi temelji se na članku 29. Ustavnog zakona (točka VII. izreke odluke).

Obrazloženje rješenja

55. Podnositeljica je tražila da joj se nadoknade troškovi sastavljanja ustavne tužbe od 6.250,00 kn. U tom pogledu, Ustavni sud prije svega ponavlja da je člankom 23. Ustavnog zakona propisano da svaki sudionik snosi svoje troškove postupka, ako Ustavni sud ne odluči drukčije. Dosadašnja praksa Ustavnog suda bila je takva

da, neovisno o ishodu ustavnosudskog postupka, Ustavni sud nije dosuđivao troškove tog postupka podnositeljima.

56. Međutim, imajući u vidu presudu Europskog suda za ljudska prava (u daljnjem tekstu: ESLJP) *Dragan Kovačević protiv Hrvatske*, br. 49281/15 od 12. svibnja 2022., kao i obveze koje za Republiku Hrvatsku proizlaze iz članka 46. Konvencije, Ustavni sud dužan je takvu praksu preispitati.

57. U tom smislu, Ustavni sud ističe kako iz presude *Dragan Kovačević protiv Hrvatske* (navedeno, § 83.) proizlazi da je jedan od razloga za utvrđenje povrede u tom predmetu bio taj što je Ustavni sud pri odbijanju zahtjeva za naknadu troškova ustavnosudskog postupka samo reproducirao tekst odredbe članka 23. Ustavnog zakona, a da pritom nije pružio konkretne i relevantne razloge za svoju odluku.

58. Ustavni sud nadalje primjećuje kako iz presude *Dragan Kovačević protiv Hrvatske* (navedeno) ne proizlazi obveza Ustavnog suda da u svakom predmetu u kojem podnositelji uspiju s ustavnom tužbom dosudi podnositeljima troškove sastava ustavne tužbe. Osim toga, na temelju članka 23. Ustavnog zakona, Ustavni sud pri odlučivanju o troškovima ustavnosudskog postupka uživa široku fleksibilnost koja ga ovlašćuje da odluke o troškovima prilagodi okolnostima svakog pojedinog predmeta.

59. Stoga će u okviru vlastite diskrecije Ustavni sud pri odlučivanju o zahtjevima za naknadu troškova ustavnosudskog postupka, između ostalog, procjenjivati o kakvoj je vrsti postupka riječ, koji je značaj predmeta za podnositelja, radi li se o osjetljivom pojedincu, kao i nameće li snošenje troškova postupka podnositeljima prekomjeran financijski teret. Kako bi na temelju tih kriterija Ustavni sud mogao odlučivati o opravdanosti dosuđivanja troškova postupka, podnositelji su dužni svoje zahtjeve prvenstveno obrazložiti, zatim omogućiti Ustavnom sudu sveobuhvatni uvid u njihovu financijsku situaciju i financijsku situaciju članova njihovih kućanstava te dostaviti odgovarajuću dokumentaciju u tom smislu.

60. Vraćajući se na okolnosti konkretnog predmeta, Ustavni sud prvenstveno ističe da podnositeljica u ustavnoj tužbi nije svoj zahtjev za naknadu troškova ustavnosudskog postupka ni na koji način obrazložila i nije dostavila bilo kakvu dokumentaciju u tom smislu. Međutim, s obzirom na to da je ovo jedan od prvih predmeta u kojem Ustavni sud odlučuje o naknadi troškova ustavnosudskog postupka u izvršenju presude *Dragan Kovačević protiv Hrvatske* (navedeno), Ustavni sud uputio je podnositeljici dopis u kojem je tražio obrazložiti svoj zahtjev za naknadu troška te dostaviti relevantnu dokumentaciju koja će Ustavnom sudu omogućiti procjenu hoće li joj snošenje troškova ustavnosudskog postupka nametnuti prekomjeran financijski teret.

U tom pogledu, Ustavni sud je podnositeljicu, obraćajući joj se preko odvjetnika koji je zastupa u ovom ustavnosudskom postupku, upozorio da je potrebno dostaviti odgovarajuće dokaze u pogledu njezine sljedećeg: visine mjesečnih primanja; načina na koji ima riješeno stambeno pitanje, to jest živi li u nekretnini koja je u njezinom vlasništvu ili u najmu (sama ili s drugim članovima kućanstva); ima li uzdržavanih članova obitelji i visini mjesečnih prihoda drugih osoba s kojima eventualno živi u kućanstvu. U predmetnom je dopisu Ustavni sud upozorio podnositeljicu da će, ako u ostavljenom roku ne dostavi tražene podatke i odgovarajuću dokumentaciju, njezin zahtjev biti odbačen u skladu s člankom 19. stavkom 4. i člankom 23. Ustavnog zakona.

Naime, prema odredbama članka 19. stavaka 1. i 2. Ustavnog zakona, podnesici upućeni Ustavnom sudu moraju biti razumljivi i sadržavati sve što je potrebno da bi se po njima moglo postupati, a

nerazumljive i nepotpune podneske Ustavni sud će vratiti podnosi- telju na dopunu u određenom roku uz određivanje roka za ponovo podnošenje podneska. Na temelju članka 19. stavka 4. Ustavnog zakona, odbacit će se podnesci koji u roku budu vraćeni bez odgo- varajuće dopune.

U podnesku od 21. prosinca 2022., poslanom po odvjetniku koji je zastupa u ovom ustavnosudskom postupku, podnositeljica je navela da živi sama s dvoje malodobne djece koju uzdržava, da nje- zino mjesečno primanje iznosi 4.000,00 kn (neto) te da drugi članovi kućanstva nemaju nikakvih primanja. Podnesku je priložila »obra- čun plaće za radnika« od 30. studenoga 2022. iz kojeg proizlazi da njezina plaća za studeni 2022. godine iznosi 5.000,00 kn (bruto) te da ista, umanjena za obvezne doprinose, iznosi 4.000,00 kn (neto).

61. S obzirom na sadržaj tog podneska, tijekom provedenog po- stupka utvrđeno je da ustavna tužba i nakon naloga Ustavnog suda za dopunu ne sadrži sve što je potrebno da bi se u ustavnosudskom postupku odlučivalo o biti stvari glede zatražene naknade ustavno- sudskog troška. Naime, podnositeljica u pogledu svojeg navodno samohranog uzdržavanja djece nije dostavila nikakav dokaz, pa čak ni njihove rodne listove, a nije navela živi li u nekretnini koja je u njezinom vlasništvu ili u najmu, dok je u pogledu svojih primanja dostavila samo »obračun plaće za radnika« od 30. studenoga 2022. iz kojeg je vidljiva samo njezina plaća za studeni 2022. godine (za

radno mjesto voditelja financija u trgovačkom društvu). Potonje, kao podatak za jedan izolirani aktualni mjesec, ne odražava na odgova- rajući način dinamiku njezinih prihoda u zadnje vrijeme, usprkos tome što je u dopisu navedenom u točki 52. obrazloženja ove odluke i rješenja upozorena da treba dostaviti odgovarajuće dokaze u po- gledu najmanje, među ostalim, visine mjesečnih primanja. Dakle, riječ je o množini, a ne samo u jednom (posljednjem) mjesečnom primanju, pri čemu Ustavni sud ističe notornu činjenicu – napose za osobe koje poput podnositeljice rade poslove voditelja financija u trgovačkom društvu i još su u ustavnosudskom postupku zastupane po odvjetniku – da porezna uprava izdaje potvrde o visini dohoda- ka i primitaka za pojedine cijele kalendarske godine, ali i za kraća razdoblja.

62. Stoga je na temelju članka 19. stavka 4. i članka 23. u vezi s člankom 72. Ustavnog zakona riješeno kao u točki I. izreke rješenja.

63. Odluka o objavi temelji se na članku 29. Ustavnog zakona (točka II. izreke rješenja).

Broj: U-III-5703/2020

Zagreb, 19. siječnja 2023.

USTAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

Zamjenik predsjednice Vijeća

mr. sc. Rajko Mlinarić, v. r.

NARODNE NOVINE

SLUŽBENI LIST REPUBLIKE HRVATSKE

Glavna urednica: Zdenka Pogarčić
10000 Zagreb, Trg sv. Marka 2, telefon: (01) 4569-244

NAKLADNIK: Narodne novine d.d., 10020 Zagreb, Savski gaj XIII. 6

Predsjednica Uprave: dr. sc. Darija Prša

Nakladnička djelatnost, 10020 Zagreb, Savski gaj XIII. 6

Direktor: Ostop Graljuk, v. d.

Izvršna urednica: Gordana Mihelja – telefon: (01) 6652-855

TISAK I OTPREMA NOVINA: Narodne novine d.d., 10020 Zagreb, Savski gaj XIII. 13, telefon: (01) 6502-759, telefon/telefaks: (01) 6502-887.

Reklamacije za neprimljene brojeve primaju se u roku od 20 dana.

Poštarina plaćena u pošti 10000 Zagreb.

Novine izlaze jedanput tjedno i prema potrebi.

Internetsko izdanje – www.nn.hr

PRIMANJE OGLASA I PRETPLATA: Narodne novine d.d. – Nakladnička djelatnost, 10020 Zagreb, Savski gaj XIII. 6

Primanje oglasa: telefon: (01) 6652-870, telefaks: (01) 6652-871,
e-adresa: oglas@nn.hr. Cjenik objave oglasa dostupan je na www.nn.hr.

MALI OGLASNIK – oglasi za poništenje isprava: telefon: (01) 6652-888, telefaks: (01) 6652-897, e-adresa: oglas@nn.hr.

Oglasi za Mali oglasnik plaćaju se osobno u maloprodajama Narodnih novina d.d. ili uplatom na žiroračun (upute dostupne na www.nn.hr).

Pretplata i prodaja novina: telefon: (01) 6652-869, telefaks: (01) 6652-897, e-adresa: e-pretplata@nn.hr. Pretplata za 2023. godinu iznosi 318,27 EUR/2.398,00 kn* bez PDV-a, za inozemne pretplatnike iz Europe 730,00 EUR, bez PDV-a, a izvan Europe 910,00 USD, bez PDV-a. Pretplatnicima koji se pretplate tijekom godine ne možemo osigurati primitak svih prethodno izašlih brojeva.

O promjeni adrese pretplatnik treba poslati obavijest u roku od 8 dana.

Žiroračun kod Privredne banke Zagreb: IBAN: HR3623400091500243194/ SWIFT: HPBZHR2X. Cijena ovog broja je 4,91 EUR/37 kn*.

*Fiksni tečaj konverzije = 7,53450

PRAVNI IZVORI ZA POLAGANJE OPĆEG DIJELA DRŽAVNOG STRUČNOG ISPITA

– redakcijski pročišćeni tekstovi zakona –

□ Pravna biblioteka – NN propisi □ rujan 2018. □

Pravne izvore koje čine redakcijski pročišćeni tekstovi zakona pripremilo je Uredništvo knjiga i časopisa Narodnih novina d.d. Zakoni se redovito ažuriraju te se u skladu s time mijenja i sadržaj izvora.

Propisi su tiskani na papiru A4 formata te dolaze u registratoru s pripadajućom kutijom.

Cijena: 32,52 EUR/245,00 kn

Oznaka: 811-378

Sadržaj vidjeti na: **www.nn.hr**

Knjiga se može naručiti u Narodnim novinama d.d., Odjel prodaje knjiga i časopisa, Zagreb, Savski gaj XIII. 6, tel.: 01/6652-866, 6652-843, telefaks: 01/6652-828, e-pošta: **prodajaknjiga@nn.hr**, odnosno kupiti u našim prodavaonicama ili u e-trgovini Narodnih novina d.d.